



43. ČÍSLO / VII. ROČNÍK

7 Kč (8,50 Sk)

24. ŘÍJNA 1999

Z obsahu:

Bůh je láska

Jan Pavel II. při
generální audienci
24. října 1999
– strana 2 –

**Moje povolání
je láska**

Svatá Terezie
z Lisieux hledala
nejhlubší smysl
povolání...
– strana 4 –

**Misie jsou
dílem Jiného**
– strana 5 –

Mučedníci z Nagasaki
Kardinál Jozef Tomko
– strana 6 –

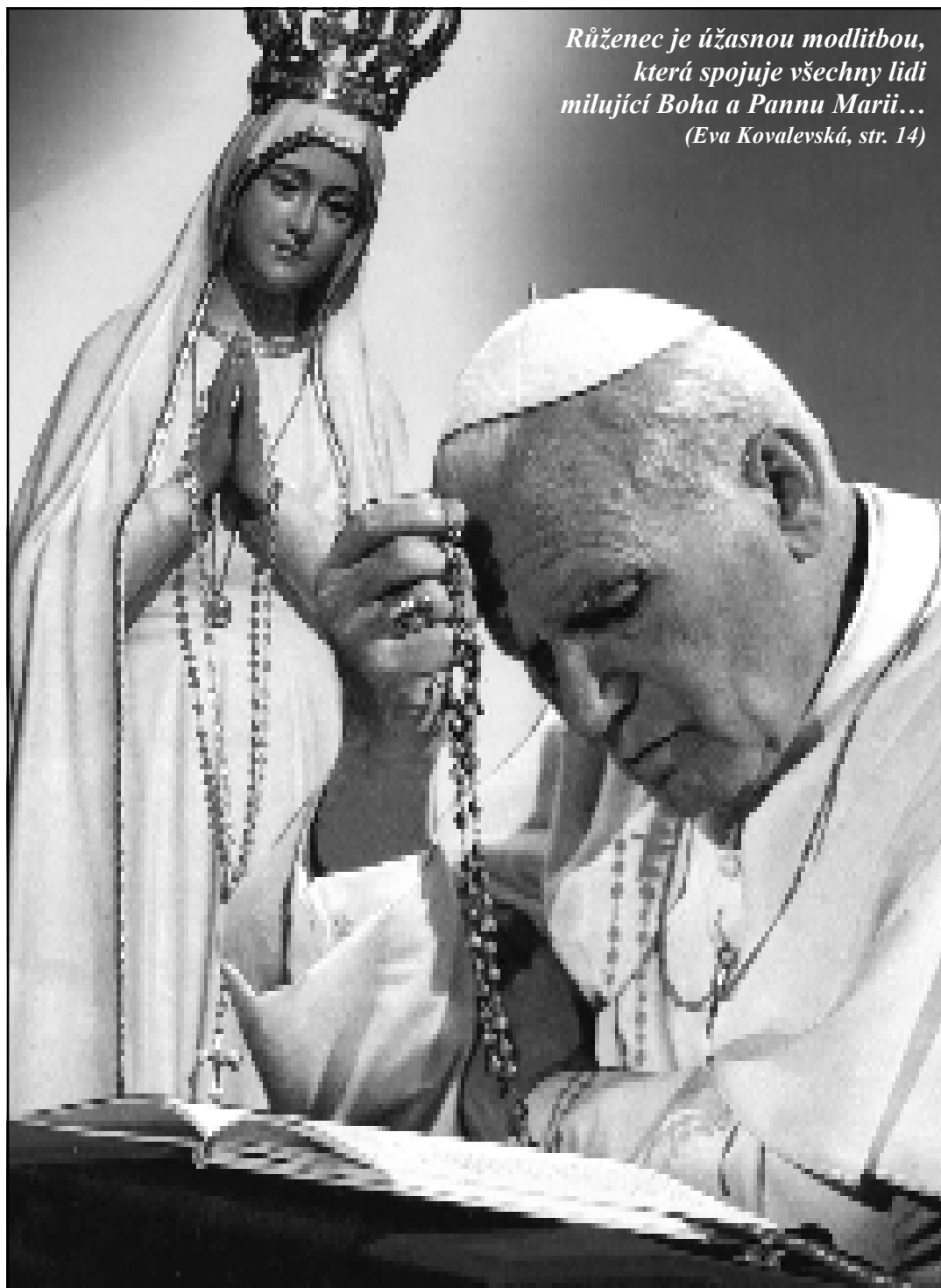
**Premonstráti – řehole
sv. Augustína**
– strana 8 –

**Každý z nás má
poslání misionáře**

Pastýřský list
olomouckého
arcibiskupa Mons.
Jana Graubnera
– strana 10 –

Magdaléna Debrelová

„Jsme skuteční laici,
kteří nemají žádné
další sliby kromě
slibu křestního...
a skutečnosti svého
břimování...“
– strana 12 –



*Růženec je úžasnou modlitbou,
která spojuje všechny lidi
milující Boha a Pannu Marii...
(Eva Kovalevská, str. 14)*

Bůh je láska

Obrácení, o kterém jsme uvažovali v předcházejících katechezích, se orientuje na praxi přikázání lásky. Je obzvláště vhodné, abychom v tomto roce Boha Otce v souladu s apoštolským listem Tertio millennio adveniente položili důraz na božskou ctnost lásky (srov. TMA 50).

Apoštol Jan doporučuje: *Milování, milujeme se navzájem, protože láska je z Boha, a každý, kdo miluje, je zrozen z Boha a poznává Boha. Kdo nemiluje, Boha nepoznal, protože Bůh je láska* (1 Jan 4,7-8).

Láska je základ obrácení

Tato vznešená slova, která nám odhalují **samu podstatu Boha** jakožto tajemství nekonečné lásky a kladou současně základ, na kterém spočívá **křesťanská etika**, neboť ta se zcela soustřeďuje na přikázání lásky. Člověk je povolán, aby miloval Boha s plným nasazením a ve vztahu k bratřím se choval s láskou inspirovanou láskou samého Boha. **Obrátit se znamená obrátit se k lásce.**

Již ve Starém zákoně můžeme najít hlubokou dynamiku tohoto přikázání v souvislosti se smlouvou, kterou Bůh uzavřel s Izraelem: na jedné straně je zde iniciativa Boží lásky a na

druhé straně láska, která se od jeho lidu očekává. Tady je příklad, jak je představena Boží iniciativa v 5. knize Mojžíšově: *Hospodin si vás vyvolil a přilnul k vám nikoliv proto, že byste byli nejčtetnější ze všech ostatních národů – jste přece nejmenší mezi všemi národy – ale protože vás Hospodin miluje* (Dt 7,7-8). A této lásce vyvolení, zcela nezasloužené, odpovídá základní přikázání, které je směrodatné pro celou izraelskou religiozitu: *Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou* (tamtéž 6,5).

Dějinné dílo Lásky

Bůh, který miluje, není Bohem, který zůstává v dáli, nýbrž zasahuje v dějinách. Když Mojžíšovi zjeví své vlastní jméno, dělá to proto, aby tak **zajistil svou láskyplnou přítomnost** v záchranné události exodu, přítomnost, která potrvá navždy (srov. Ex 3,15). Skrze slova proroků bude připomínat ustavičně svému národu toto své gesto lásky. U Jeremiáše například čteme: *Tak praví Hospodin: „Milost na poušti našel lid, který vyvázl před mečem. Izrael se ubírá k pokojnému přebývání.“ Hospodin se ukázal zdáli: „Věčnou láskou jsem tě mi-*

loval, proto ti prokazují milosrdenství“ (Jer 31,2-3).

Je to láska, která nabývá odstínu nesmírné něžnosti (srov. Oz 11,8n; Jer 31,20), která normálně nabývá obrazu otce, ale bývá vyjádřena také ve svatební metafoře: *Zasnoubím si tě navěky, zasnoubím si tě ve spravedlnosti a v právu, v dobrotě a v lásce* (Oz 2,21; srov. 18-25).

I když pak zjistil, že jeho lid je opakovaně nevěrný smlouvě, tento Bůh je připraven **znovu nabídnout svou lásku** tím, že v člověku tvoří nové srdce, které ho uvádí do stavu, že bezvýchradně přijímá zákon, který je mu dán, jak to čteme u proroka Jeremiáše: *Svůj zákon jim vložím do nitra, vepíší jim ho do srdce* (Jer 31,33). Podobě čteme u Ezechiela: *Dám vám nové srdce, vložím do vás nového ducha, odejmu od vás srdce kamenné a dám vám srdce z masa* (Ez 36,26).

Novozákonní dovršení

Nový zákon nám představuje tuto dynamiku lásky soustředěnou v **Ježíši, milovaném Božím Synu** (srov. Jan 3,35; 5,20; 10,17), který se skrze ni zjevuje. Lidé mají účast na této lásce, když **poznávají Syna a přijímají taktéž jeho učení a jeho vykupitelské dílo**. Není možné přistupovat k Otcově lásce jinak, než když napodobíme Syna v zachovávaní Otcových přikázání. *Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachovávejte-li moje přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já jsem zachovával přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce* (tamtéž 15,9-10). Tak se stáváme také **účastníky vědomí, jaké má Syn o Otcovi**: *Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co dělá jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, protože jsem vám oznámil všechno, co jsem slyšel od Otce* (tamtéž v. 15).

Láska nám dovoluje, abychom plně vstoupili do Ježíšova synovského života a **stali se**

tak v Synu dětmi: *Hledte, jak velkou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho* (1 Jan 3,1). Láska přetváří život a osvěcuje také naše poznání Boha, až dospějeme k onomu dokonalému poznání, o kterém mluví sv. Pavel: *Nyní poznávám věci jenom nedokonale, potom poznám dokonale, podobně jako Bůh poznává mne* (1 Kor 13,12).

Bez lásky není poznání

Je třeba podtrhnout vztah mezi poznáním a láskou. Vnitřní obrácení, které předkládá křesťanství, je autentickou zkušeností Boha v tom smyslu, který Ježíš naznačil při poslední večeři ve velebněšské modlitbě: *Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista* (Jan 17,3). Jistě, poznání Boha má také svůj rozměr v rovině intelektuální (srov. Řím 1,19-20). Ale živá zkušenost s Otcem a Synem se uskutečňuje v lásce, tj. v poslední analýze, v **Duchu svatém**, protože *Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán* (Řím 5,5).

Je to Utěšitel, díky kterému prožíváme zkušenost otcovské Boží lásky. Nejvíce potěšujícím účinkem jeho přítomnosti v nás je právě jistota, že tato věčná a nekonečná láska, jakou nás Bůh miloval jako první, nás **nikdy neopustí**: *Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? ... Já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani mocnosti, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu* (tamtéž 8,35.38-39). Nové srdce, které miluje a poznává, tluče v souzvuku s Bohem, který miluje věčnou láskou.

*Bollettino Vaticano
Mezitulky a výraznění
redakce Světla*

NOVĚ ZREKONSTRUOVANÝ KOSTEL V KLADRUBECH

V Kladrubech u Stříbra byl 6. října slavnostně uveden do provozu zrekonstruovaný klášterní kostel Nanebevzetí Panny Marie. Památkový ústav v Plzni tak představil dokončené restaurování vnějšího pláště kostela v areálu benediktinského kláštera, který založil kníže Vladislav v roce 1115.

Kladrubský klášter je zapsán na seznamu národních kulturních památek Unesco a jeho oprava byla spolufinancována z programu Phare. V rámci slavnostního programu zazněly v interiéru kostela děkované projevy ředitele Památkového ústavu v Plzni inženýra Drhovského, představitele technického dozoru inženýra Pavla Polívky, dále také promluvil vedoucí investiční sekce Evropské unie Stephen Collins a starosta Kladrub Emil Jenča. Celému dílu požehnal převor benediktinů břevnovského kláštera pater Prokop Siostrzonek. U hlavního vstupu do areálu kláštera byla odhalena pamětní deska a program pokračoval v sále Staré prelatury. Právě tam mohli všichni účastníci shlédnout malou výstavku fotografií, které mapovaly průběh rekonstrukce. Mohli se také dozvědět o archeologickém průzkumu v okolí kostela i o zajímavostech zjištěných během oprav.

Velké přikázání

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

Na těch přikázáních spočívá celý Zákon

Dnešní čtení z evangelia sv. Matouše tě opět přivádí s Pánem Ježíšem ve chvíli, kdy se jeho nepřátelé pokoušejí chytit jej za slovo. Neudivuje tě vytrvalost a zaujetí, s jakým za ním přicházejí znovu a znovu vedeni zlým úmyslem? Připoj se k těm, kteří jej vyhledávají ještě vytrvaleji, avšak proto, aby z jeho úst slyšeli slova věčného života.

I když nevráživí tazatelé nepřišli, protože hledají pravdu, Boží Syn jim odpovídá s upřímnou láskou. Využívá tohoto podnětu, aby zdůraznil nejen jim, ale celému světu to, co má nejvíce na srdci. Jeho odpůrci mu kladou otázku, kterou mu jeho přátelé měli položit už dávno. Jde přece o přikázání, na kterých stojí nejen celý Zákon a Proroci, ale celý smysl tvého života a tvé existence. Přijmi tuto dnešní příležitost jako výzvu, aby ses zamyslel, zda tato přikázání jsou skutečně první a směrodatnou normou tvého života.

Miluješ opravdu svého Pána celým svým srdcem? Nezabírá v něm láska ke tvým a stvořeným věcem místo, které by mělo patřit jen jemu? Posvěcuje láska k němu všechny tvoje lásky? Miluješ-li Ježíše celou svou myslí, pak je jen ON středem a cílem tvých myšlenek a tužeb, od něhož tvá mysl vychází a k němuž se ustavičně a samovolně vrací. Milovat svého Boha celou svou duší znamená jásat v Bohu, svém Spasiteli,⁽¹⁾ protože ty, kteří jej takto milují, naplňuje radostí, před kterou se jako nicotná rozplývají všechna jiná potěšení.

Milovat celým srdcem, celou duší a celou myslí znamená milovat tak, jak miluje Bůh, neboť ON tak miloval, že ti dal sám sebe. Nemáme vůbec představu, co to po něho znamenalo, když se zřekl sám sebe,⁽²⁾ aby se mohl stát jedním z nás. Jak jinak na to můžeš odpovědět, než že mu dáš sám sebe. Uvažuj však ustavičně o tom, jak nerovná je to výměna. Ježíše jeho láska vyhnala z nebe do lidské bída. Tebe láska k němu pozvedá k božskému životu a blaženosti. Proto zkoušej sám sebe, zda jsi v lásce, sám sebe zkoumej. Což nepoznáváš na sobě, že Ježíš je v tobě?⁽³⁾

ON je první, kdo tě miluje jako sám sebe. Eucharistie je toho nejvyšším projevem a zpřítomněním: Ježíš se znovu a znovu říká sám sebe, aby se pod nejskrovnějšími způsoby zcela a beze zbytku spojil s tebou, aby v tobě a za tebe vždy znovu umřel ve svých způsobech a vstal svou milostí, která v tobě proudí jako životodárná krev a proměňuje tě v lásku. Nemáš jinou možnost, jak osvědčit svou lásku, než když i ty

budeš napodobovat svého Pána a budeš jako ON milovat své bližní jako sebe. Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, jak může milovat Boha, kterého nevidí?⁽⁴⁾

Tato láska ovšem není jen otázkou tvého vztahu k Bohu. Tuto lásku jsi dlužen také tomuto světu. Je to nejučinnější a nejnázornější způsob, jak zvěstovat Boží lásku lidem kolem tebe, aby se od tebe slovo Páně rozšířilo po všech místech. Není výmluvnějšího kázání než láska, která tak naplnila celé srdce, celou duši a celou mysl, že už se nemůže skrýt a je zcela zjevná z tvých skutků. Dej se tak prostoupit láskou, aby z celého tvého jednání i vzezření bylo každému jasné, že už nežiješ ty, ale žije v tobě Kristus, protože on tě miloval a za tebe se obětoval.⁽⁵⁾

Jen se podívej na věřící v Soluni. Přijali tuto Ježíšovu nauku a začali opravdu napodobovat Pána i uprostřed soužení v radosti Ducha svatého s takovou horlivostí, že všichni se na ně dívají jako na vzor. Jejich příklad je sám o sobě tak působivý, že si lidé o tom sami vypravují.

Svět, který sloužil živému a pravému Bohu, se obrátil zpět k modlám a nechce slyšet o tom, že se blíží Boží hněv. Bůh slyší stížnosti mnohých, kterým se křivdí. ON, který zdarma dává, nerad vidí, když se člověk k bratru chová jako lichvář, a vůbec nesnese, aby se ubližovalo sirotkům a vdovám.

Cožpak ty nešťastné matky, které mužové ze sobectví nutí, aby daly zabít své dítě, nejsou snad na tom ještě mnohem hůř než vdovy? A jejich nemilované děti, kterým není dovoleno, aby se narodily, nejsou na tom hůř než sirotci? Hospodin má všechny důvody, aby vzplál jeho hněv a zahubil nás mečem.

Byl by tak již dávno učinil, kdyby s námi nebyl Ježíš, který nás může vysvobodit od blížícího se Božího hněvu. Ale potřebuje k tomu naléhavě také tebe, aby skrze tvůj výmluvný příklad mohl promlouvat i k těm, kteří jsou již hluší ke každému slovu. Potřebuje tě, aby v tvé sebeobětující se a zcela konkrétní a přesvědčivé lásce znovu lidem poodhalil svůj kříž, na který se už nechtějí dívat, a proto jej odstranili ze svých očí. Máš jim dokázat, že je to užitečné, aby se opět obrátili od model k Bohu a sloužili Bohu živému, který je Láska. Pomáhej jim, aby se z toho, co vidí na křesťanech, učili znovu jeden druhého milovat jako sám sebe. Jestliže ti to připadá neuvěřitelně těžké, můžeš si svému Pánu postěžovat. ON tě uslyší, neboť je soucitný.

Miluji tě, Hospodine, má silo!⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 1,47; ⁽²⁾ Fil 1,7;

⁽³⁾ srov. 2 Kor 13,5; ⁽⁴⁾ 1 Jan 4,20;

⁽⁵⁾ srov. Gal 2,20; ⁽⁶⁾ resp. žalm 18.

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 22,20–26

Toto praví Hospodin: „Nesužij přistěhovalce a neutiskuj ho, neboť sami jste byli přistěhovalci v egyptské zemi. Neubližujte vdově a sirotku. Kdybys jim ublížil, že by si mně stěžovali, uslyším jejich stížnost, můj hněv vzplane, zahubím vás mečem, a vaše ženy budou vdovami a vaši synové sirotky. Půjčíš-li peníze někomu z mého lidu, chudákovi, který bydlí vedle tebe, nechovej se k němu jako lichvář. Nežádej od něho úrok. Vezmeš-li jako zástavu plášť svého bližního, vrať mu ho do západu slunce. Je to pro něho jediná pokrývka, plášť pro jeho tělo. V čem by měl spát? Bude-li si mně stěžovat, uslyším ho, neboť jsem soucitný.“

2. čtení – 1 Sol 1,5c–10

Bratři! Vy sami víte, jak jsme se chovali mezi vámi kvůli vám. A vy jste napodobovali nás i Pána, přijali jste nauku, třeba v mnohém soužení, s radostí Ducha svatého, takže jste se stali vzorem pro všechny věřící v Makedonii a Achaji.

Od vás se přece slovo Páně rozšířilo nejen po Makedonii a Achaji, ale i po všech místech se roznesla zpráva o tom, že jste uvěřili v Boha, takže my o tom už nemusíme nic říkat. Vždyť tam lidé sami o tom vypravují, jakého přijetí se nám u vás dostalo a jak jste se od model obrátili k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a pravému a vyčkávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, totiž Ježíše; ten nás vysvobozuje od blížícího se (Božího) hněvu.

Evangelium – Mt 22,34–40

Když se farizeové doslechli, že Ježíš umlčel saduceje, shromáždili se u něho a jeden z nich, znalec Zákonu, ho chtěl přivést do úzkých, a zeptal se: „Mistře, které přikázání je v Zákoně největší?“

Odpověděl mu: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“

KLÁŠTERY OSLAVILY V NIEDERALTAICHU 10. VÝROČÍ PÁDU ŽELEZNÉ OPONY

Benediktini z klášterů Niederaltaich a Břevnov se setkali 9. října, aby si poprvé společně připomněli 10. výročí otevření hranic mezi Východem a Západem. Oba kláštery spojuje sv. Vintíř, který je svorníkem národů na obou stranách Šumavy.

Svatý Vintíř začínal jako mnich právě v Niederaltaichu a jeho odkaz je velkým povzbuzením ke smíření, pokoji a porozumění mezi Čechy a Němci.

Jako hosté byli na slavnost pozváni: převor kláštera benediktinů v Břevnově P. Prokop Siostrzonek OSB, převor kláštera v Rohru P. Gregor Zippel, pater Frühmorgen z Ackermann Gemeinde, starosta Niederaltaichu a zástupci obce Dobrá Voda, kde sv. Vintíř roku 1045 zemřel. Pontifikální bohoslužbu v niederaltaišské bazilice sv. Mořice celebrouval opat Emmanuel Jungclausen OSB. Opat zdůraznil, že poselství sv. Vintíře není jen ohlednutím do minulosti, protože to byl muž vnitřního usebrání, dokázal naslouchat, znal slovanský jazyk, ale jeho poselství platí dnes i do budoucna. Jestliže neporozumíme jazyku našich sousedů, bude obtížné usilovat o vzájemné smíření. Po pontifikální bohoslužbě následovala prohlídka byzantského kostela. Klášter je totiž významným ekumenickým centrem, kde se slaví západní i východní liturgie.

8. října roku 2000 se opět uskutečnil setkání benediktinů z obou klášterů, tentokrát v břevnovském klášteře v Praze, kde je pohřben sv. Vintíř.

-ČBK-

Moje povolání je láska

Svatá Terezie z Lisieux hledala nejhlubší smysl povolání. Ve své autobiografii formulovala své nekonečné touhy. Terezie našla své pravé povolání. Není její odpověď srdcem každého povolání?

Odpusť mi Ježíši, že jsem jak pomínutá, když Ti přednáším až s nekonečnem hraničící přání a naděje, odpusť mi a uzdrav mou duši tím, že jí dáš to, v co doufám:

Být Tvou nevěstou, Ježíši, karmelitkou, a ve spojení s Tebou být matkou duší, to by mi mělo stačit. ...Ale není to tak. Tato tři privilegia jsou moje povolání, být karmelitkou, nevěstou a matkou, ale já cítím ještě další povolání, cítím, že jsem povolána být **BOJOVNICÍ, být KNĚZEM, být APOŠTOLEM, být UČITELEM CÍRKVE, být MUČEDNICÍ**, zkrátka cítím potřebu, přání být tím vším a vykonat pro Tebe hrdinská díla...

Ó Ježíši, moje lásko, můj životě... Jak mohou tužby mé chudičké, malé duše dojít uskutečnění?

Ježíši, co odpovíš na všechny moje hlouposti? ...Je vůbec nějaká *menší*, bezmocnější duše, než je moje! Ale právě pro moji slabost se Ti zalíbilo plnit mi moje *malá dětinská přání*.

Když mě při modlitbě moje přání připravila hotové mučednictví, otevřela jsem dopisy sv. Pavla, abych našla nějakou odpověď. Padla mi do ruky 12. a 13. kapitola prvního listu ke Korintským... Četla jsem v té první, že ne *všichni* mohou být apoštoly, proroky, učiteli..., že Církev se skládá z rozličných údů a že oko nemůže být *současně* rukou... Odpověď byla jasná, ale neutišila moji tužbu a nepřinesla mi žádný pokoj... Aníž bych se nechala odradit, pokračovala jsem ve čtení a našla jsem útěchu v následující větě: *Usilujte o DARY LEPŠÍ, a teď vám chci ukázat ještě nohem vzácnější cestu, která s určitostí vede k Bohu.*

Konečně jsem našla klid... Když jsem rozjímala o mystickém těle Církvě, nerozpoznala jsem se v žádném údu, který apoštol vyjmenoval, nebo lépe, chtěla jsem se najít ve všech... *Láska* mi dala klíč k mému povolání. Pochopila jsem, že když má Církev tělo složené z rozličných údů, nechybí jí ani to nejpotřebnější, to nejvznešenější ze všeho. Pochopila jsem, že Církev *má srdce, a že toto srdce HOŘÍ LÁSKOU*. Pochopila jsem, že jedině *láska* uvádí všechny ty údy do činnosti,

a kdyby láska vyhasla, apoštolové by již nehlásali evangelium, mučedníci by se zdráhali prolévat svou krev... Pochopila jsem, že *LÁSKA V SOBĚ OBSAHUJE VŠECHNA POVOLÁNÍ, ŽE LÁSKA JE VŠECHNO, ŽE OBJÍMÁ VŠECHNY ČASY A VŠECHNA MÍSTA. JEDNÍM SLOVEM, ŽE JE VĚČNÁ!*

Tu jsem zvolala v přemíře své překypující radosti: Ó Ježíši, moje Lásko. Konečně jsem našla své povolání, *MOJE POVOLÁNÍ JE LÁSKA*.

Podle FEL5/98, překlad -lš-



Misie jsou dílem Jiného

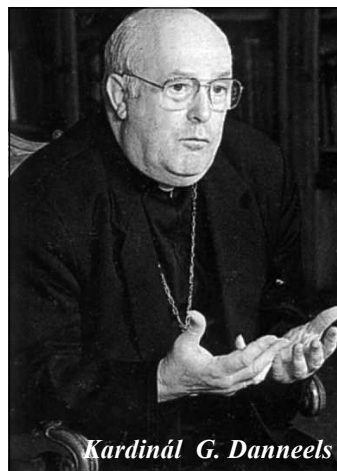
Misie nebo evangelizaci bychom mohli chápat jako otázku propagandy, reklamy anebo marketingu, jak je tomu v jiných oblastech, kde jde o rozšíření určitých idejí nebo poselství. Kdyby bylo křesťanství a evangelium skutečně ideologií nebo dobrým slovem, dobrou radou pro lidský život, pak bychom museli používat pouze kulturních nebo rafinovaných technických prostředků. Stačilo by mít dostatek prostoru v rádiu a v televizi nebo v reklamě. Ale křesťanství je něco jiného. Je to **předávání nového života**, které nezávisí na schopnosti přesvědčování. Křesťanství se sděluje, jestliže tento život přechází z jedné osoby na druhou. Je to jako organický, tělesný, somatický vývoj. Evangelizace znamená předávání života, nikoliv jen slov. Slova mohou být užitečná. Chci-li však někomu dopomoci k růstu, pak potřebuji živoucí osobu. **Pravá evangelizace je plodem svatosti**. Nemůže tedy být v žádném případě výsledkem nějakých technik, nějaké ideologie, knížky nebo tradice, která se ustálila v minulosti.

Je tu někdo JINÝ, kdo předává tento život z osoby na osobu. Cítíme jeho přítomnost právě skrze jeho působení. Působí v nás síla shůry, Duch zmrtevýchvstalého Ježíše Krista, a skrze jeho působení v nás se šíří do našeho okolí. Proto dynamika tohoto šíření je něco jiného.

Jsou tři způsoby, jak můžeme ovlivnit své okolí. První je mechanický: když vezmu do ruky kladivo a způsobím tím druhému bolest nebo mu naženu strach. Druhým způsobem jsou technické prostředky přesvědčování a indoktrinace, jako je slovo nebo média. Ale je také třetí způsob, jak ovlivnit okolí, tak jak to dělají kamna. Ta nic neříkají, neotevrou ústa, nemění prostor, nýbrž jednoduše **stojí a hřejí** a všichni k nim přicházejí, aby požívali jejich tep-

la. Skutečná evangelizace se uskutečňuje nějak tímto způsobem, skrze vyzařování, skrze přitahání řádu bytí, a nikoli v první řadě řádu jednání. Ve skutečnosti jde o jednání, které vychází z bytí a tomu přitaká. Není to žádné dodatečné vynakládání sil, nýbrž **souhlas s přítomností našeho Pána, který v nás jedná a skrze nás dosahuje k druhým**. Je to jako osmůza.

Církev se dnes nachází v nebezpečí, že zamění evangelizaci za propagandu a bude misie ve falešném smyslu profesionalizovat: přecházíme od bytí k funkcionalizaci a myslíme si, že dobrý křesťan je ten, který ovládá dokonalé techniky propagandy. Takové představy jsou iluzorní, protože my nebudeme nikdy schopni dosáhnout stavu, abychom vytvořili konkurenci nadvládě médií. Kdyby měl Pán tu představu, že evangelizace je otázkou profesionálního využití technických prostředků, sestoupil by na svět teprve v éře



Kardinál G. Danneels

Internetu. Tak by všichni až po Austrálii měli možnost ještě týž večer slyšet horské kázání. Místo toho však přišel na svět před dvěma tisíci lety, kdy neexistovala žádná média. Svěřil se pokornému klíčení v oně lidské skutečnosti, jakou našel v konkrétních místech Palestiny, aby se tak sdělil postupem doby celému světu. Církev se nerozvíjí jako dům, který buduje architekt a stavební firma. Církev je živý organismus jako strom, který vzchází z jednoho semene a pomalu a trpělivě roste

vlastní silou. Nejsme to my, kdo mu dáváme něco z naší síly, nýbrž je to slunce a voda. Je-li to jednou jasné, můžeme vzít na pomoc i jiné prostředky. Proti tomu nic nemám. Ale to už je všechno druhořadé.

Celou dobu provází církevní dějiny tendence, která se nazývá pelagianismus. To je prostě víra, že naše vlastní úsilí, které můžeme vynaložit, je lepší a jistější než být otevřen a přijímat. Pak přišli polopelagiáni a říkají: Ano, Pane, my to uděláme všechno sami. Potřebujeme jen docela malou pomoc pro posledních sto metrů našeho života, takové malé popostrčení. Jenže to je všechno hluboce protikřesťanské a odporuje to evangelium. Právě drama dnešní církve spočívá v praktickém popírání absolutní nezbytnosti milosti. Potřebovali bychom nového moderního Augustina s několika maličkými korekturami. Ten totiž zachránil Církev od pokušení prakticky popírat Kristovo konstatování: **Beze mne nemůžete činit nic**.

Překlad -Iš-

DVANÁCT ZASLÍBENÍ CTITELŮM NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA (podle spisů sv. Markéty Marie Alacoque)

1. *Dám jim milosti potřebné pro jejich stav.*
2. *Udělím pokoj jejich rodinám.*
3. *Budu je těšit ve všech jejich utrpeních.*
4. *Vylíji své požehnání na všechno, co podnikají.*
5. *Budu jim bezpečným útočištěm v životě, ale především ve smrti.*
6. *Hříšníci najdou v mém Srdci nový, nevyčerpatelný poklad milosrdenství.*
7. *Vlažné duše se stanou horlivými.*
8. *Horlivé duše budou rychle postupovat na cestě dokonalosti.*
9. *Požehnám domům, ve kterých je vystaven a uctíván obraz mého Nejsvětějšího Srdce.*
10. *Kněžím dám dar, aby mohli obrátit i nejzatvrzejší hříšníky.*
11. *Jména těch, kteří šíří tuto úctu, budou zapsána nesmazatelně v mém Srdci.*
12. *Slibuji v přemíře milosrdenství svého Srdce, že těm, kteří po devět po sobě jdoucích prvních pátků přijmou svatě přijímání, bude dopřána milost kající smrti. Nezemřou v nemilosti, ani bez svatých svátostí. Moje Božské Srdce jim bude jistým útočištěm v posledním okamžiku.*

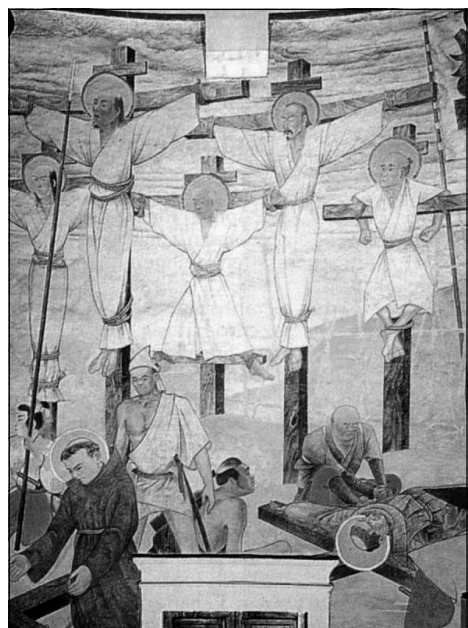


Mučedníci z Nagasaki

Podle výpovědi odborníků je možno evangelizaci Japonska rozdělit do tří období. První fáze sahá od r. 1549 do r. 1582 a křesťanství se v ní rychle rozšířilo. Druhá fáze sahá od r. 1582 do r. 1623 a je poznamenána nejdříve nekrvavým pronásledováním (jako je exil roku 1614) a pak stále nelidštějším, krutým, a nakonec krvavým pronásledováním. Ve třetí fázi byla konečně křesťanům vyhlášena válka, která vedla k popravě téměř všech misionářů. Cílem bylo křesťanskou víru postihnout v samém jádru a zcela vyhladit.

První fáze začala kázáním apoštola Dálného východu. První velký jezuitský misionář a patron misí sv. František Xaverský potkal r. 1547 v Malacca tři Japonce, kteří mu vypravovali o velikosti a obdivuhodných dílech japonské říše. Mezi těmito prvními třemi japonskými křesťany, které František Xaverský obrátil a pokřtil, byl také samuraj Yajiro z Kagošimy. František Xaverský viděl v tomto setkání příznivou příležitost, aby spolu s nimi vstoupil do Japonska. Tak šel spolu se dvěma spolubratry P. Cosmou de Torres a bratrem Juanem Fernandezem a třemi novokřtěnci do Japonska. Feudál (daimjó) ze Satsumy Šimazu Takahisa je vlídně přijal a dovolil jim, aby hlásali křesťanství.

Šimazu Takahisa je nechal rok působit v naději, že tak přiláká pozornost portugalských obchodních lodí a svede je do svých přístavů, ale marně. Lodě dále směřovaly do přístavu Bungo. Šimazu tím byl rozčarován a vyhnal Františka Xaverského ze svého území. I jezuitský misionář byl zklamán,



protože doufal, že daimjó mu zajistí možnost cestovat do Kjóto, hlavního města, a tam hovořit s císařem. Ale velký misionář se nedal odradit a podnikl na vlastní pěst cestu do hlavního města, kam dorazil v r. 1551. Doufal, že získá přízeň císaře a že jej snad obrátí na křesťanskou víru, aby tak vyvolal masové obrácení. Brzy však musel konstatovat, že císař nemá prakticky žádnou politickou moc a že šogun (politická a vojenská hlava Japonska) je v područí daimjóů. Dospěl proto k závěru, že se obrátí na daimjó a samuraje, aby je obrátil na křesťanství. 20. prosince 1551 podnikl František cestu do Číny, aby tam hlásal křesťanství. Ale 3. prosince následujícího roku zemřel u bran říše na ostrově Sanšuan. Jeho misie zřejmě nevedla k žádoucímu výsledku, on sám nezažil žádný velký zlom. Přesto však položil základy pozdějšího křesťanství v Japonsku.

Po stopách sv. Františka Xaverského

Díky politické situaci v zemi a otevřenosti Japonců pro křesťanskou víru rozšířilo se křesťanství v Japonsku neobvykle rychle. Pro svou schopnost obnovit srdce a díky živé svatosti misionářů ve srovnání s pohoršlivým životem buddhistických mnichů vyvolalo křesťanství u mnoha lidí velké nadšení, úžas a touhu po následování.

Misionáři kráčeli ve stopách sv. Františka Xaverského a obraceli se především na vlivné osobnosti společnosti, zvláště na daimjóe, aniž by při tom zanedbávali chudé vrstvy. První z těchto vysokých osobností byl feudál Sumitada Bartoloměj z Omury. Spolu s různými samuraji a mnoha poddanými se dal r. 1563 pokřtít. Podle odhadu jezuitů Gaspara Vilela dosáhl počet křesťanů na ostrově Kjúšú 25 000. V poslední čtvrtině století se křesťanství rozšířilo do různých lén pod panstvím vlivných zámožných rodin. I syn císaře Go Jocej (1586–1611) a guvernér Nagasaki přijali křesťanství. V r. 1587 bylo v Japonsku již 200 000 křesťanů a po deseti letech dokonce 300 000, a to navzdory hroznému pronásledování Hidejošioho, o kterém budeme hovořit později.

Až do r. 1593 působili v Japonsku jako misionáři pouze jezuité. V červnu toho roku přišlo nejdříve pět františkánů, v r. 1623 dominikáni a augustiniáni. Prakticky všichni misionáři byli Španělé a velká většina z nich podstoupila mučednickou smrt.

V prvních letech se křesťanství šířilo velmi rychle, ale pak narazilo na rostoucí

odpor a muselo bojovat s velkými těžkostmi. R. 1587 vydali šogunové první dekrét o vyhnání misionářů. V dalším období zakázali daimjóvé přijímat křest (1606). V některých lénech, především v Omufe, Endo a Arimě (1613) byli křesťané již pronásledováni. Díky působení misionářů však počet křesťanů neklesal, naopak stoupal. Vzrostl v letech 1600–1614 z 300 000 na 500 000 při 20 mil. obyvatel Japonska. Ani přes hluboké změny v tehdejší poválečném období, vzrůst počtu obyvatel (dnešní Japonsko má 125 mil. obyvatel) a technický pokrok nebyl tento počet až do dnešních dnů překročen.

Po období zřejmého klidu nařídil šogun v r. 1614 vyhnání všech misionářů ze země, ale křesťanská víra byla tehdy již značně rozšířená. Mladá církev s půl milionem členů měla tehdy 116 jezuitů (64 kněží a 52 bratří), 85 usedlostí a dva internáty a měla k dispozici 250 dojokus neboli domorodých katechetů. Dále zde bylo 14 františkánů, 9 dominikánů, 3 augustiniáni, 6 diecézních kněží a biskup Cerqiera, který zemřel r. 1614. Církev spravovala řadu charitativních institucí v různých provinciích: chudobince, špitály, stanice pro malomocné. Byl zde také velký počet bratrstev, která představovala živnou půdu pro pozdější mučedníky.

Po vyhnání misionářů byly téměř všechny kostely zbořeny. V zemi zůstalo jen 5 diecézních kněží a 100 katechetů.

Když misionáři přišli v letech 1620–1630 opět do země, mohli znovu obrátit řadu křesťanů, kteří odpadli, a mnoho nových pokřtít.

Pronásledování bylo mezitím tak kruté, že v r. 1644 nezbyl v zemi žádný misionář. Mnoho křesťanů odpadlo, jiní se cítili nuceni utéci do hor a tam žít tajně jako křesťané. I přes nenávisť a systematickou policejní kontrolu totalitního státu a velký počet popravených mnoho věřících křesťanů zachovalo věrnost Kristu. O tom bylo možno se přesvědčit v druhé polovině 19. století.

Když se totiž Japonsko r. 1873 opět otevřelo Západu, bylo v Japonsku ještě 14 000 křesťanů a jejich počet v následujícím období dále rostl. Více než tři století žili bez kněze, bez svátostí a zvláštního slavení liturgie zcela nepozorováni v podzemí.

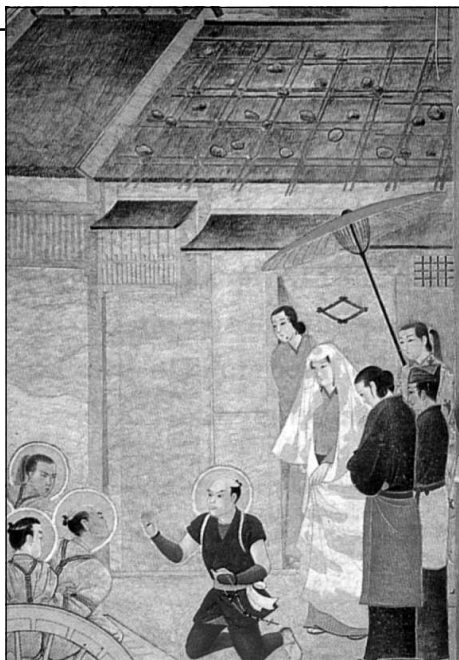
Úchvatné a dojemné bylo vypravování, jak tito podzemní křesťané rozpoznávali pravověrnost nově příchozích misionářů – poznávací znamením byla: nejsvětější Panna Maria, papež a celibát.

Nagasaki – »malý Řím«

Tento hrubě načrtnutý a neúplný scénář je třeba zařadit jako první stránku japonského martyrologia. Pronásledování se uskutečnilo v srdci japonského katolicismu neboli v »malém Římě«, jak se tomuto městu říkalo. Leží na západě ostrova Kjúšú a je dnes známé jako cíl atomové bomby a jako centrum průmyslu. V 16. století to však byla malá rybářská vesnice. Ta byla nejdříve lénem rodiny Nagasaki a později rodiny Omura. R. 1567 přišel jezuita Luis de Almeida, tehdy ještě laický bratr, poprvé do vesnice. Během krátké doby se mu podařilo pokřtít dvě stě obyvatel. Když Almeida poznal jezuitu, byl lékařem a obchodníkem. Byl tímto setkáním tak fascinován, že r. 1556 požádal o přijetí do řádu, a dostalo se mu přijetí. Působil v několika oblastech země, budoval kostely a domovy a nakonec byl v Macao u bran Číny r. 1579 vysvěcen na kněze. Vrátil se ihned zpět do Japonska a zůstal zde až do své smrti r. 1586. Po něm přišel do vesnice P. Gaspar Vilena, obrátil 300 dalších obyvatel a vybudoval kostel zasvěcený všem svatým. I on poznal jezuitu na Dálném východě a r. 1553 požádal o přijetí do Tovaryšstva Ježíšova. R. 1570 se opět vrátil do Indie, kde zemřel v r. 1572.

Malá rybářská obec začala přitahovat křesťany jiných oblastí. R. 1570 již čítala 1500 obyvatel. Pomýšlelo se na to, zbudovat zde město s vlastním přístavem. Pak by zde mohly přijíždět portugalské lodě. Tak vzniklo během času město Nagasaki. V roce 1580 mělo již 400 domů, jezuitskou rezidenci a kvetoucí obchod. Jeho architektem byl P. Torres, který spolu s P. Vaglignanem, vedoucím celé misie Dálného východu, propůjčil městu zvláštní strukturu, která byla schválena japonskými úřady. Nagasaki bylo otevřené, pohostinné město, kulturní uzel mezi Západem a Východem. Postupně se stávalo Nagasaki hlavním sídlem japonské církve. R. 1560 přišel z Indie portugalský jezuitský provinciál Indie Pedro Martín a byl vysvěcen na prvního biskupa Japonska. O pět let později bohužel zemřel u Malacca. Jeho nástupce, rovněž jezuita, zemřel 16. února 1614, v předvečer propuknutí velkého pronásledování.

Záhy nato omezil šogun Hidejoši svobodu Nagasaki. Od r. 1587 se pokoušel do-



stat Nagasaki pod svoji kontrolu a život města závisel od nálad a politiky různých šogunů. R. 1587 dal zabavit dům jezuitů a r. 1592 jej poručil zbourat. Protože dostal strach, neboť v přístavu přestaly kotvit všechny lodě, dovolil jej znovu vybudovat. I přes pronásledování počet křesťanů i obyvatel Nagasaki stále rostl. V roce 1609 zde bylo již osm farností, čtyři z nich spravovali jezuité a čtyři diecézní kněží. Křesťanů bylo více než 15 000. I dominikáni a augustiniáni zde postavili své kostely.

Mučedníci z Nagasaki

Kdo tedy byli první mučedníci v Nagasaki? Jak již bylo řečeno, vydal šogun Hidejoši dekret o vyhnání misionářů, který byl uskutečněn jen částečně. Velká část jezuitů zůstala v zemi a působila tiše a tajně dále. Františkáni, kteří přišli do země z Filipín, chtěli však s bubny a trumpetami zahájit lidové misie. Tato neprozřetelnost spolu s delikátními okolnostmi a několika dalšími nešťastnými příhodami vedly k zatčení františkánů a několika japonských novokřtěnců. Zatčení se uskutečnila v různých dnech. Šest františkánů bylo zatčeno 29. prosince 1596. Patnáct japonských věřících bylo zatčeno 31. prosince téhož roku a dva další Japonci upadli do zajetí v následujícím roce. Kromě posledních dvou byli všichni zatčení podrobeni bičování v Meako a ve městě veřejně potupeni. Pak byli ihned odvedeni na pahorek v Nagasaki, místo mučednictví. Marně se pokoušeli přimět je k odpadu od křesťanské víry.

Na tomto pahorku bylo 5. února 1597 26 křesťanů ukřižováno a probodeno. Od té doby se tato výšina jmenuje »Svatý pahorek«. K těmto mučedníkům patří vyni-

kající osobnosti jako Pavel Miki, Jan Soan z Gota a Jakub Kisai. Pavel Miki odpustil z kříže svým katanům a ohlásil, že se jim dostane odpuštění. Byl to syn zámožné rodiny z Kjóto. Narodil se roku 1557 a jako pětiletý přijal křest. V dvaceti letech vstoupil k jezuitům a absolvoval dvouletý noviciát. Znal velmi dobře buddhistickou kulturu, což mu pomáhalo při rozhovorech s krajany. Procházel Japonskem a hlásal evangelium. Již jeho současníci zaznamenali, že nikdo nevyňikal tak velkou misionářskou horlivostí za spásu duší jako on. Další dva jezuité byli jeho spolubratři z noviciátu.

Japonští prvomučedníci, s nimiž bylo zacházeno nevýslovně krutě, strávili poslední okamžiky svého života na kříži, odpustili svým katanům a hlásali Krista jako jediného Spasitele. Vyzvali je, aby uvěřili v Krista. Jejich chování vyvolalo u kolemstojících dojetí a vedlo k četným obrácením. Když byl Pavel Miki ukřižován, prosil slovy žalmu jako Ježíš na kříži: *Pane, do tvých rukou svěřuji svého ducha.*

Urban VIII. je prohlásil za blahoslavené 3. června 1627, když japonské pronásledování ještě dále rozmnožovalo počet mučedníků. V r. 1862 je papež Pius IX. prohlásil za svaté. Byli to vůbec první japonští světci.

Šest františkánských mučedníků byli Pedro Battista, Martino dell'Assunta, Francisco Blanco, Francisco di San Michele, Felipe Las Casas a Consalvo Garcia. První čtyři byli Španělé. Felipe Las Casas je první svatý misionář a mučedník z Mexika. Přišel na Filipíny, aby tam zkusil své štěstí. Potkal se s františkány, obrátil se a nakonec se sám stal františkánem. Mohl uniknout smrti, ale dal přednost zůstat ve společnosti svých spolubratřích a podstoupit s nimi mučednictví. Pocházel ze slavné rodiny Las Casas. Gonsalvo Garcia spatřil světlo světa v Indii.

V historii těchto mučedníků je úžasné, jak velký počet obchodníků, vojáků, dobyvatelů a vysokých důstojníků byl tak fascinován setkáním se sv. Františkem Xaverským, že změnili svůj život, následovali ho a sami se stali misionáři.

I dalších 17 japonských mučedníků vydalo krvavé svědectví své víry. Někteří z nich byli děti ve věku 11–13 let, jiní katecheti, *Pokračování na str. 8*

Premonstráti – řehole sv. Augustina

Candidus et Canonicus Ordo Praemonstratensis

Řád založil sv. Norbert z Xantenu, který se r. 1120 usadil v údolí Pratum monstratum – Prémontré, nedaleko francouzského města Coucy, s cílem uskutečnit myšlenku samostatného řádu, jenž by spojil život v klášteře s apoštolskou prací. Papežské potvrzení pro svůj řád obdržel Norbert od Honorie II. roku 1126. V témž roce se stal i magdeburským arcibiskupem a až do své smrti nepřestal usilovat o reformu duchovenstva. Po ovládnutí Magdeburku protestanty se domohl r. 1627 strahovský opat Kašpar z Questenberku přenesení ostatků sv. Norberta do pražského strahovského kláštera. Zde jsou uloženy dodnes a jsou uctívány jako ostatky zemského patrona. Řád, jehož nejvyšší představený (generální opat) sídlil až do r. 1790 v Prémontré, se brzy rozšířil po celé Evropě. V 18. stol. podnikal misie i v Americe a Africe. V době svého největšího rozkvětu čítal na stovky kanonií, z nichž dnes existuje jen 31 (z toho 4 v českých zemích).

Stanovy řádu jsou jakousi syntézou kanovníckého a monastického života, jejíž osu tvoří Augustinova řehole. Hlavním posláním řeholníků je slavnostní bohoslužba, eucharistická a mariánská úcta, kající život

a apoštolát formou farní duchovní správy. U premonstrátů byla poprvé v dějinách církve uskutečněna i myšlenka třetího řádu – spojení laiků mimo klášter s duchovním životem bratří a sester. Činnost řeholníků je zaměřena na rozvíjení vědecké a především pak výchovné práce působením na školách všech stupňů. Od svých počátků řád vynikal i v oblasti hospodářského podnikání, ve starších dobách hlavně při kolonizační činnosti. Mezi členy působili vynikající pedagogové a vědci, v 19. a 20. stol. např. Karel R. Ungar, první ředitel pražské univerzitní knihovny, či Jan B. Dlabač, uznávaný historik umění.

Řád byl a je svazek samostatných klášterů, jeho nejvyšší autoritou je generální kapitula, které předsedá generální opat. Jednotlivé domy, zvané kanonie, jsou opatstvím v čele s opatem. V rámci států a zemí tvoří provincie, zvané církanie, které podléhají vikári generálního opata. Kanonie si uchovávají dceřinný vztah ke klášterům, z nichž byly založeny. K významnějším řádovým funkcím patří dále převor, podpřevor, cirkátor, cantor atd., představeným kleriků je magister clericorum. Instituce laických bratří zanikla u nás počátkem

19. století, ale dnes je opět obnovena. Členové řádu užívají spolu s křesťmím jménem i jméno řeholní. Dnes existují v Čechách a na Moravě kanonie v Praze na Strahově, v Želivě, v Teplé a v Nové Říši.

Znak: na modrém štítu poseťm zlatými či stříbrnými lilijemi dvě zkřížené zlaté nebo stříbrné pastýřské hole (opatské berly).

Řeholní oděv: bílý hábit se škapulířem a cingulem, bílý biret. Součástí chórového oblečení je bílá mozeta s malou kapucí.

Premonstráti v českých zemích ve 12. století

Premonstráti se usadili v Praze na Strahově r. 1140 přičiněním olomouckého biskupa Jindřicha Zdíka († 1150) a knížete Vladislava II. Vystavěli nádherný klášter, latinsky nazývaný Regia canonia Strahoviensis in Monte Sion, v jehož chrámu odpočívají od r. 1627 tělesné ostatky zakladatele tohoto řádu magdeburského biskupa sv. Norberta († 1134).

Premonstráti se rychle rozšířili a převzali benediktinská opatství v Želivě (1149), v Litomyšli (1150) a v Hradisku u Olomouce (1150). Později sami založili další kláštery: Milevsko (1184), Louka (1190), Teplá (1193) a Zábřdovice u Brna (asi 1200).

Současně s nimi přišla i ženská větev tzv. řeholních kanovníc premonstrátek, a to rovněž na Strahov (1140). Jejich řeholní společenství však r. 1144 přesídlilo do Doksan. Ve 12. stol. vznikly ještě tři další jejich kláštery: Louňovice (1149), Dolní Kounice (1183) a Chotěšov (krátce před r. 1200).

Obě větve se přičiňovaly o církevní reformu v našich zemích, takže strahovské opatství se stalo v druhé polovině 12. století opravdovou „kolébkou“



Norbert z Xantenu dostává od Augustina řeholi augustiniánů. (Znárodnění z schäftlarnského rukopisu „Vita s. Norberti“ z 12. století)

pražských a olomouckých biskupů, kterých z tohoto kláštera vyšlo celkem 11.

Premonstráti se nejen rychle zapojili do pastorače, nýbrž působili se značně uspokojivými výsledky i v jiných oblastech, např. v zemědělství a při zakládání škol. Česká šlechta jim svěřovala výchovu svých dětí a řízení veškeré sociální a hospodářské politiky. Je známo, že sama Anežka Česká dostala první výchovu u premonstrátek v Doksanech a že opat Jarloch napsal jednu z prvních českých kronik.

Strahov – stručné dějiny

Olomoucký biskup Jindřich Zdík za podpory pražských biskupů a českých panovníků Soběslava II. a po jeho smrti Vladislava II. po své pouti do Svaté země v roce 1138 pojal myšlenku založit v Praze klášter řeholních kanovníků. Po prvním neúspěšném pokusu (1140) vytvořit českou variantu kanovníckého řádu na místě zvaném Strahov dochází v roce 1143 k pozvání a posléze i k příchodu prvních premonstrátů z porýnského Steinfeldu. Tak vzniká klášter, který se natrvalo zapíše do českých dějin politických, kulturních, ale i náboženských. Řeholníci budují klášter, zprvu dřevěný, a také začínají stavět románskou baziliku – centrum

MUČEDNÍCI Z NAGASAKI – pokračování ze str. 7

lékaři, řemeslníci. Třináctiletý Antonio i přes hrozná muka zpíval *Laudate, pueri, Dominum* (Chlapci, chvalte Pána).

I přes pronásledování stoupl počet křesťanů do roku 1614 na 500 000.

V následujícím období, během pronásledování, které trvalo až do druhé poloviny devatenáctého století, dalo Japonsko velký počet mučedníků. Oficiální údaje hovoří o 4 500, ale ve skutečnosti jich bylo mno-

hem více. Nejhorší byla léta 1614–1640. Tak tvrdé pronásledování snad nemá v církevní martyrologii obdoby.

Dějiny církve v Japonsku, kterou založil sv. František Xaverský a první misionáři, jsou tedy dějinami hluboké víry, zpečetěné krví mučedníků. Tato krev teprve čeká na své plody v moderním Japonsku. Ale jen Pán ví, kdy nastane hodina žní.

30giorni 5/97
Překlad -lš-

veškerého duchovního dění na Strahově. Pravděpodobně již v roce 1149 stál kamenný kostel, či alespoň jeho chór. Po dokončení stavby počala výstavba kamenných klášterních budov, aby tak provizorní dřevěné obydlí bylo nahrazeno trvalým. Z pramenů se dovídáme, že již v roce 1182 byly téměř všechny klášterní budovy kamenné a areál byl v podstatě dokončen. V roce 1258 byl klášter těžce poškozen požárem, ale brzy byl opětovně obnoven.

Klášter hmotně i duchovně vzkvétal až do období husitského hnutí, kdy byl v roce 1420 napaden a vypleněn Pražany. I když stavebně nebyl objekt výrazně poškozen, klášter se z této pohromy nemohl dlouho vzpamatovat. Husitské války, doba vlády Jiřího z Poděbrad a období až do konce 16. století byly pro klášter časy, kdy více živil, než žil. Za některých opatů docházelo sice ke snahám obnovit původní klášter a život v něm, ale s malým úspěchem. Obrat nastal až s příchodem Jana Lohelia na opatský stolec.

Tento původně tepelský klerik se stává strahovským opatem v roce 1586 a všechny svoje schopnosti, a nebyly nijak malé, věnuje k obnovení Strahova. Snaží se o pozdvižení duchovního života kláštera, ale jako vizitátor cirkalie i celého premonstrátského řádu v Čechách nezanedbává ani hmotnou stránku věci. Přestavuje kostel, obnovuje budovy opatství, zřizuje dílny, buduje nový dormitář, refektář, zakládá nové klášterní zahrady. Získává zpět mnohé z rozchvácených klášterních statků a tak buduje materiální základnu kláštera, tolik potřebnou pro jeho udržování a další rozvoj. Důkazem Loheliovy obrovské snahy a neúnavné činnosti je i to, že již v roce 1594 může v klášteře žít dvanáctičlenná komunita řeholníků.

V roce 1612 se stává Jan Lohelius pražským arcibiskupem a v jeho díle pokračuje

nový strahovský opat Kašpar Questenberg. Ten pokračuje v rozsáhlé přestavbě, započaté Loheliem, dokončuje dolní ambity, prelaturu, staví nový špitál sv. Alžběty, hospodářská stavení, pivovar a na Novém Městě zakládá kolej Norbertinum, určenou pro teologická studia členů řádu.

Do doby jeho opatského působení spadá také jedna z největších událostí dějin premonstrátského řádu – přenesení ostatků zakladatele řádu sv. Norberta z Magdeburku do Prahy na Strahov.

Stalo se tak v roce 1627 a od té doby ostatky sv. zakladatele odpočívají v klášterním kostele. Za Questenberga byl také dokončen původně votivní kostel sv. Rocha, který v roce 1602 začal stavět císař Rudolf II. jako projev díky za odvrácení moru v roce 1599. Kostel sv. Rocha byl po mnoha peripetiích dokončen včetně interiéru až v roce 1630.

Když v roce 1640 Questenberg umírá, stává se jeho nástupcem Kryšpín Fuk, který pokračuje v jeho díle a navíc se proslaví podílem na splavnění Vltavy v úseku svatojánských proudů. Za jeho opatského působení ke konci třicetileté války došlo k vyplenění kláštera švédskými vojsky. Byl vyloupen kostel i knihovna. Po odchodu Švédů Fuk znovu opravuje poničený klášter a v jeho díle pokračují opatové Amulxen, Sutor a Franek, jenž přestavuje prelaturu a staví nový špitál sv. Alžběty, protože původní, postavený za Questenberga, byl zbořen při stavbě barokního opevnění Prahy.

V roce 1670 se stává opatem Jeroným Hirnheim, myslitel a teolog. Jeho největším dílem, které přetrvalo dodnes, je stavba nové knihovny, dnešního Teologického sálu. Knihovna byla dokončena v roce 1679. Po celé sedmnácté a začátkem osmnáctého století pokračují opatové v přestavbě kláštera v barok-

ním stylu, budují letní refektář, přestavují pivovar a hospodářské zázemí kláštera. Nezapomíná se ani na kostel, který je několikrát za tuto dobu opraven a vyzdoben.

Klášter zažil ještě jedno velké stavební hnutí, a to po vpádu francouzských a bavorských vojsk do Prahy v roce 1742, kdy byl velmi poškozen. Po tomto poničení kláštera nastává další stavební aktivita opatů, při níž je přestavěn kostel i klášterní areál. V roce 1779 se stává opatem Václav Meyer, poslední velký stavebník na opatském trůnu. Jeho největším dílem je stavba nové knihovny již v klasicistním slohu (dnešní Filozofický sál).

Tím končí velké stavební aktivity ve strahovském klášteře, následující generace opatů se věnovaly již drobnějším stavebním úpravám, vesměs pod vlivem dobové módy, a údržbě celého kláštera.

Takto klášter přežil až do roku 1950, kdy byl komunistickým režimem zabrán, řeholníci internováni, umístěni do civilních zaměstnání a jenom několik jich smělo působit v duchovní správě jako diecézní kněží. Klášter tehdy prošel důkladným archeologickým průzkumem a byl proměněn v Památník národního písemnictví. Při archeologickém průzkumu byla objevena dávno zapomenutá románská podoba kláštera a citlivým způsobem byla provedena jeho rekonstrukce.

Po změně politických poměrů v roce 1989 byl klášter opětovně vrácen premonstrátskému řádu a ten přistoupil k nákladné rekonstrukci objektu. Obnověný kostel, náročná rekonstrukce budov konventu pro bydlení řeholníků, nové technické sítě, znovuvybudování Strahovské obrazárny, restaurování Strahovské knihovny, to vše se podařilo udělat v několika málo letech. Ale uskutečnila se nejen obnova stavební, ale především obnova řeholního života, bez kterého by klášter nebyl klášte-

SVATÝ NORBERT

Norbert, biskup a zakladatel řádu. Narozen v Xantenu asi r. 1080, zemřel v Magdeburku r. 1134; svatořečen r. 1582; svátek 6. června. Pocházel ze vznešené rodiny z Porýní a do svých 35 let žil světským životem u císařského dvora, i když měl nižší svěcení a držel řadu obročí. Náhle se však změnil, poté co ho málem zasáhl blesk. Byl vysvěcen na kněze, ale jeho reformní nadšení podráždilo některé xantenské duchovní, kteří ho r. 1118 označili za pokrytce, který káže, ač k tomu nemá oprávnění. Norbert potom odevzdal své statky chudým a vydal se na cestu k papeži Gelasiovi II., který právě pobýval v Languedoku. Papež mu dal souhlas, že smí kázat, kde bude chtít, a Norbert toho hned využil k účinnému působení v severní Francii. Ve Valenciennes se přátelil s mladým knězem Hugem z Fosses a v r. 1120 začali organizovat komunitu řádových kanovníků v Prémontré u Laonu. Z velmi skromných začátků se komunita rychle rozrostla v řád řeholních kanovníků, nazývaných podle původního sídla premonstráty. Sv. Norbert putoval a kázal ve Francii a v Německu a r. 1126 byl zvolen za magdeburského arcibiskupa. Diecéze byla ve špatném stavu a Norbert se jí ujal s obvyklou horlivostí. Setkával se s odporem zvláště ze strany laiků, po nichž požadoval navrácení neprávem uchváceného církevního majetku; dokonce mu několikrát ukládali o život. Během dvaceti let od svého obrácení zanechal Norbert hlubokou stopu v dějinách církve, zejména sestavením řeholních pravidel premonstrátů. V r. 1627 byly jeho ostatky přeneseny z Magdeburku do premonstrátského klášterního kostela v Praze na Strahově, kde jsou uctívány dodnes. Norbertovým atributem je monstrance.

rem, ale jen mrtvým muzeem. Přicházejí noví členové řádu, aby spolu s těmi, kteří se po mnoha letech rozptýlení vrátili do kláštera, začali pět chválu Bohu při slavné liturgii, aby se opět věnovali pastorační duši jim svěřených.

Každý z nás má poslání misionáře

Pastýřský list olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera na
28. neděli v mezidobí – 10. října 1999

Sestry a bratři,
evropský průzkum ukazuje, že jsme nejbezbožnějším státem v Evropě. Tato bolestná skutečnost má jistě své historické kořeny a mnohé příčiny. Nyní však nechci dělat žádné studie, jen postavit před zrcadlo této reality naši osobní víru.

Mnozí z nás se diví nevěře svých spoluobčanů. Někteří se snažili víru jim předat. Jen málokdo však nevěřící skutečně k víře přivedl. Víra je dar, o který je třeba Boha prosit. Není to výsledek naší práce a studia. Víra není jen uznávání nějaké náboženské teorie. **Víra je především osobní vztah k Bohu.** Vírou přijímáme Boží výzvy a odpovídáme na ně. Víra tedy předpokládá schopnost vidět a ochotu odpovědět. Odpověď Bohu, který se nám zjevuje a dává, nemůže být jen nezávazná, ale bytostná, celým srdcem, celým životem. Kdo skutečně zahlédl očima víry Boží velikost, kdo objevil Boží zájem o nás a bezmeznost jeho lásky, je plný úžasu, jása v srdci a odpovídá velkoryse. Biblický lid nejvíc jása, když zakouší blízkost Boha, jeho přítomnost

uprostřed svého lidu. *Radost z Hospodina je jeho síla.*

Biblické zrcadlo ukazuje živost víry učedníků, kteří v každodenním životě vidí očima víry, a proto jsou svědky Boží moci a ohněm, který zapaluje. *...Nic jsme nechytily, ale na tvé slovo rozhodím sítě... a chytili tolik ryb, že se jim sítě trhaly.*

Co jste udělali jednomu z těchto nejmenších, mně jste udělali. Kolik lidí dovedla přivést k víře Matka Tereza, která pohledem víry poznávala v trpících Ježíše a dovedla mu v nich sloužit tak, jak se sluší na Pána a Boha?

Jaké zástupy posilnil ve víře Svatý otec Jan Pavel II., když odpovídá na své povolání celoživotním sebedarováním?

Kolik lidí přitáhla k osobnímu úsilí o svatost Chiara Lubichová, když uvěřila Ježíšovu slovu: *Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich?*

Jak veliký zástup svatých vyrostl například kolem svatého Jana Boska jen proto, že se v něm lidé světa setkávali s Bohem? Kolik dalších příkladů bychom našli mezi světcí, ale i mezi našimi současníky?

Z díla Františka Kožíka

Znáte knihy Františka Kožíka „Na křídle větrného mlýna“ a „Neklidné babí léto“? Dočteme se v nich o životě a uměleckém zrání české malířky Zdenky Braunerové. Také o celém kulturním dění v českých zemích koncem 19. a začátkem 20. století. Zaujala mne popisovaná událost v listopadu 1918 v Praze, která souvisí s Mariánským sloupem.

Citují: „...Jedna událost ji vzrušila tak, že se nebála postavit se rozvášněnému davu. Před Týnem stál Mariánský sloup, na němž byla socha Panny Marie, střežena čtyřmi anděly. 3. listopadu 1918 tam přitáhla tlupa lidí, kdosi pronesl plamenný projev proti církvi příslušující Habsburkům, na sochu hodili oprátku a za divokého jáso tu ji srazili dolů.

K čím vyššímu řádu hodnota pravda náleží, tím slabší se stává její bezprostřední donucovací síla, v tím větší svobodě se jí musí duše otevírat. Čím ušlechtilější je pravda, tím lehčeji může být i zesměšněna, tím více je odkázána na rytířskou duhu.

(R. Guardini: Pán)

Zdenka se protlačila dopředu. Vystoupila na trosky sochy a snažila se lidem vysvětlit, že všechny umělecké památky, i když vznikly po Bílé hoře, patří lidu této země. Smáli se jí, hrozili, zvedli dlaně s kameny. Odešla tedy, koupila v květinářství věnec z růží, dala na něj černou stuhu, vrátila se a položila jej na hromadu kamení.

Několik lidí za ní přišlo a chválili ji. Snad jedním bláznivě, přiznávala, ale co kdyby ti zuřivci šli odtud přímo na sochy na Karlově mostě? Taky je tam postavili jezuité...“

Byl to krásný postoj české umělkyně k historii, uměleckému dílu, ke všemu, co souvisí se životem našich předků, ať to bylo radostné či bolestné.

Ta tlupa, která hodila v listopadu 1918 na sochu oprátku a za divokého jáso tu ji svrhla dolů, ta neměla vztah k uměleckým památkám, ta byla nekulturní, bez citu k duchovním hodnotám a s nenávistí v srdci.

Takovými vlasteneckými předky se nemůžeme chlubit.

Mgr. A. S.

Tak jsme dnes, bratři a sestry, shromážděni, abychom vytvářeli společenství svaté církve. Vyjdeme v této chvíli ze sebe, odložme všechny své požadavky a chtějme jen to, co chce Ježíš. Jsme jeho tajemným Tělem. Ježíš je uprostřed svého lidu. Je i v nás. I my jsme v něm. Jsme-li s ním sjednoceni, můžeme říct, že v jistém smyslu jsme Ježíšem. Několikrát během bohoslužby kněz oznamuje: *Pán s vámi.* A lid utvrzuje i jeho víru, když jej ujišťuje: *I s tebou.*

Slyšeli jste úryvek evangelia. To není, jako když si jen sami čteme. Druhý vatikánský koncil učí: *Když se čte v liturgii slovo Boží, hlásá ho sám Kristus.* Bral jsem to tak? Naslouchal jsem mu skutečně s vědomím, že ke mně osobně dnes mluvil Kristus? Každý kněz proměňuje ve mši svatě chléb a víno v Tělo a Krev Pána. To jedná v osobě Kristově. Kristus jedná v něm. Slyšíme přece, jak říká: *Toto je moje tělo...* Lidské slabosti kněze ztěžují náš pohled víry, ale živá víra přesto vidí v celebrantovi Krista.

Snad ani není třeba zvlášť zdůrazňovat přítomnost Krista v Eucharistii, kterou přijímáme. Ale kolik síly a nadšení, hluboké úcty i horoucí lásky bychom zakoušeli při každém svatém přijímání, kdybychom domysleli, že Pán nebe i země přichází z osobní lásky, aby se mi daroval?

Poslední slova mše svaté jsou posláním. *Jděte ve jménu Páně!* Tedy neodejděte ve jménu svém a za svými zájmy. Dnes jděte ve jménu Boha. Jeho lásku neste všem, které potkáte. Kdo by šel domů bez lásky k lidem, o tom by platilo, že Boha nikdy nepoznal, jak říká Písmo. Jděte rozdávat radost a prokazovat lásku všem. Kdo se setká s vaší láskou, ten se setká s Bohem. **Pomozte lidem poznat lásku a uvěřit v ni. To je první krok evangelizace naší země.**

Kéž sami umíme vidět Krista a radovat se z jeho přítomnosti. Kéž uchvácení Kristem mu přiměřeně odpovídáme velkorysým dáním se k dispozici. Kéž do světského prostředí vnášíme tolik Boží lásky, aby tam každý Boha mohl najít.

Dnešní stav bezbožné země jsme zdědili. Co předáme další generaci, záleží však na nás. Věřím, že přijmete mé pozvání k prohloubení osobní víry i společnému úsilí o obnovu země. **Každý z nás má poslání misionáře, který nese Boha těm, kdo ho neznají.**

Děkuji každému za vědomé přijetí svého poslání a za obětavé nasazení a všem ze srdce zehním.

Arcibiskup Jan

Svatý farář Arský 9

Již časně ráno vstával kněz ze svého skromného lůžka, aby se rozjímáním zcela ponořil do Boha, a pak vykročil hřbitovem ke kostelu. Před svatostánkem padl na kolena a rozmlouval se svým Bohem. Při tom jej naléhavě prosil: »Pane, dej mi milost, abych tuto farnost opět přivedl k tobě. Abych toho dosáhl, jsem ochoten vytrpět všechno, co jsi pro mě nachystal, a to po celý čas mého pozemského života... Jsem ochoten až do konce časů snášet nejtěžší muka, jen když se moje farnost obrátí k tobě.«

Když pak farář ve stanovenou hodinu přistupoval k oltáři, přítomní měli dojem, že nějaká andělská bytost tu slaví nejsvětější oběť, tak hluboce byl ponořen do svého Boha.

Celé dopoledne pak kněz trávil v modlitbě ve svém kostele. Když ho někdo hledal na faře, a tam jej nenašel, bylo všem známo, že se určitě nachází před svatostánkem.

Nejednou se stalo, že opouštěl kostel až při večerním klekání a během dne zcela zapomněl na jídlo.

Své farníky však ani v nejmenším nezanedbával. Chodil od jednoho domu k druhému a nejraději tak činil v poledne, protože věděl, že všechny zastihne spolu u stolu. Jen výjimečně v domě něco přijal. Pro každého měl dobré slovo a samozřejmě všechny povzbudil. V létě rád zůstával při svém putování vesnicí ve stínu stromů, protože »tam se dalo velmi dobře modlit«. Vidali jej, jak přechází s breviářem v ruce sem a tam. Ve svém breviáři nosil stále obraz Nejsvětější Trojice a kladl si jej dopředu na knihu. Osoba, která jej nejlépe znala, Kateřina Lassagnová, nám řekla: »Jeho největší ctností byla víra v Nejsvětější Trojici.«

Z této ctnosti se vyvinula pevná a neochvějná teologicky

fundovaná zbožnost, nesená v duchu velké katolické minulosti.

Po rozjímání byly breviář a růženec jeho nejoblíbenějšími modlitbami. Měl dětsky niternou úctu k Matce Boží.

Tento svatý kněz byl hluboce přesvědčen, že modlitbou si může vyprosit úplné obrácení své farnosti. Tato myšlenka jej neopouštěla, ať byl kdekoliv. Místní starosta Mandy potvrdil, že jej našel jednoho dne, jak se modlí na kolenou mezi dvěma stromy. Starosta se tiše zastavil a viděl, že kněz má v očích slzy. Chtěl nepozorovaně odejít, a v tom slyšel jeho zavolání: »Můj Bože, obrať moji farnost!«

Otřesen až do hloubi duše vrátil se tento sedlák zpět do vsi a slíbil, že pokud jde o něho,

Obyvatelé pokoj arské fary je dodnes výmluvným svědectvím toho, jak Jan M. Vianney spojoval modlitbu za své farníky s tvrdým pokáním.



udělá všechno, aby tento svatý farář dosáhl toho, oč tak naléhavě prosil milého Pána Boha.

Modlitba a pokání byly »zbraně«, jimiž farář Arský dosáhl, že obrátil svou farnost a zahnal útoky satana.

Byl to jeho otcovský přítel farář Balley, který mu dal poznat celou hloubku slov Pisma svatého: *Tento druh ďábla je možno vyhnat jen modlitbou a postem* (Mk 9,29).

Když si mu jednoho dne stěžoval jeden spolubratr, že se mu nedaří přivést svoje farníky na správnou cestu, farář Arský se ho zeptal? »A už jste se o to modlil? Už jste se postil na tento úmysl!«

Byl nejen velký prosebník, ale také heroický kajícník. Sotva »matka Bibost« opustila faru, věděl farář Arský, že ho nikdo nepozoruje, především proto, že byl zcela odříznut od okolního světa. Jaké skutky pokání tam na sebe vzal, to ví jen sám Pán Bůh...

Jedno je jisté: v noci nespával ve svém lůžku, nýbrž položil se na podlaže v kuchyni. Ta ale byla vlhká, a tak si přivodil neuralgický revmatismus, kterým 15 let trpěl.

Když nebyl schopen snášet noci v kuchyni, přemístil svůj noční tábor na půdu, lehl si tam na fošny a pod hlavu si dal jeden střešní nosník.

o něm, že si na začátku týdne uvařil brambory a jedl je pak v dalších dnech, i když už zčernaly. Ale to dělal jen na počátku svého působení v Arsu. Později sám mluvil o »mladistvých hloupostech« a dodával: »Dokud je člověk mladý, dává se strhnout k nerozumnostem.«

V roce 1839 přišel do Arsu farář Tailhades z Montpellier, aby se zeptal, jak to dělá, aby přivedl opět duše na správnou cestu. Farář Vianney odpověděl: »Ďábel si dělá málo z kajících důtek a jiného nářadí. Ale co jej přivádí k zuřivosti, je zdrženlivost v jídle, pití a spaní. Ničeho se nebojí ďábel více než právě toho a také nic není Bohu příjemnějšího. Ó, jak často jsem si to vyzkoušel! Když jsem byl osm nebo devět let sám, mohl jsem se zařídit podle své libosti, a tak se stalo, že jsem celé dni nic nejedl... Dosáhl jsem tehdy od milého Pána Boha všeho, oč jsem prosil pro sebe nebo pro druhé.«

Když to farář vyprávěl, stály mu v očích slzy. Dodal: »Dnes už to nepřichází v úvahu. Nemůžu tak dlouho zůstat bez jídla. Když to přece zkusím, stane se, že nemůžu vůbec mluvit. Ale jak šťastný jsem byl v těch dnech, kdy jsem byl sám! Koupil jsem chleba pro chudé a rozdál jsem jim ho. Velkou část noci jsem strávil v kostele. Tehdy jsem ještě neměl tolik lidí na zpovídání jako teď. A Bůh mi udělil mimořádně velké milosti...«

Zdá se nám, že takové svědectví o sobě samém nemá velkou váhu. Především nám ukazuje, jak sv. farář Arský hodnotil svůj život: byl to přímý boj mezi ním a ďáblem. Nic jiného. Aby mohl porazit ďábla, musel udělat zkušenost, že důtky mají mnohem menší účinek než modlitba a půst. A to je právě to, co žádá evangelium. V evangeliu není o kajících důtkách vůbec řeč.

(Pokračování příště)

Magdaléna Debrelová 1904–1964

Těžké dětství

Narodila se v jižní Francii 24. října 1904 v zámožné měšťanské ateistické rodině. Je jedinou dcerou rodičů, kteří jsou tak odlišného typu, že si navzájem nikdy nerozuměli a celý život tím trpěli. Tak malá Magdalénka, která oba velmi miluje, prožívá »v srdci a v duši strašnou rozervanost«. Všemohoucí bolest kvůli těm, které tak velice miluje, se vryla jako první zkušenost do duše dítěte.

První léta svého života musela Magdaléna prožít v pěti různých městech, a tak udělala bolestnou zkušenost a nikde nemohla zapustit kořeny a neměla žádnou vlast.

Lásce k Bohu ji jako dítě naučila věřící babička a příprava na první svatě přijímání probudila v ní jasnou víru a něžnou lásku k Bohu. To byl první zárodek pozdější neotřesitelné víry.

»Tragické mládí«

Když přišla s rodiči do Paříže, poznala zcela jiný svět, který ji okouzluje: Byl to svět intelektu. Sama napsala: »Dokud jsem byla v nevěřící rodině, našla jsem výjimečné lidi, kteří mi předali katolickou víru. Nyní v Paříži mi jiní výjimeční lidé zprostředkovali zcela opačné vzdělání.« »Po mém příchodu do Paříže, když mi bylo 13, získala inteligence první místo na mém žebříčku hodnot.«

»V patnácti jsem byla zcela ateistická a svět mi připadal den ze dne absurdnější.« Ale intelektualismus tuto velice nadanou dívku neudělal šťastnou. Její vnitřní rozervanost se odráží v jejích básních. V 17 letech napsala text, který s úděsnou jasností ukazuje, jak hluboce důsledná byla ve svém životě bez Boha: »Bůh je mrtev... ať žije smrt.« Tato báseň ukazuje nejhlubší objev její duše: »Bylo řečeno: Bůh je mrtev. Protože je

to pravda, člověk musí být natolik důsledný, aby nežil, jako by byl živý... Největší a nejnespornější neštěstí je smrt... Všichni stojíme zcela blízko pravé bídě.«

»Žiješ, a já jsem to nevěděla.«

V roce 1922 poznala Magdaléna Jeana Maydieu. Brzy je spojila hluboká láska, která od základu změnila Magdalénin život. Ona, která nikdy nemohla uvěřit v lásku, zjišťuje, že naplnění života spočívá jedině v lásce. Ale jak veliká je její bolest, když Jean náhle s neobyčejnou tvrdostí vůči sobě samému se od Magdalény odloučí a vstoupí do dominikánského kláštera. Po tomto rozchodu se

To, co Magdalénu nakonec přimělo, aby se zcela vrhla do otevřené Otcovy náruče, bylo živé svědectví mladých křesťanů...

Magdaléna zhroutí a je nemocná. Ve stejnou dobu ztratí otec zcela zrak a potřebuje její péči. V této nouzi křičí Magdaléna zoufale o pomoc, a někdo ji uslyší. Bůh ji nenechává samotnou s její bolestí. Posílá jí svou



Matku. Vedena za ruku Marií, otevírá se Božimu tajemství. Vykoná mnoho poutí do mariánských svatyní Francie a prožívá zde velkou Mariinu něžnost.

»A poznala jsem ho...«

To, co Magdalénu nakonec přimělo, aby se zcela vrhla do otevřené Otcovy náruče, bylo živé svědectví mladých křesťanů, kteří »žili stejný život jako já, stejně tak diskutovali a tančili jako já«, kteří se nijak neodlišovali od ostatních lidí kromě živoucí naděje, kterou nosili v sobě. Magdaléna je hluboce dojata těmito mladými křesťany, kteří byli přesvědčeni o veliké Boží lásce a byli připraveni Bohu darovat svou lásku.

Patřit dobrovolně Bohu

Magdaléna není z těch, kdo se spokojí s poloviční věcí. Poznala, že Bůh existuje, a to mění

radikálně její život. Poznává, že Bůh je láska, a chápe, že i její úlohou je od této chvíle láska.

Po svém obrácení chtěla Magdaléna vstoupit ke karmelitánkám. Zdálo se jí, že je to jediná forma, jak žít svou odevzdáním Boží lásce. Vášnivě toužila po tom, *dobrovolně zcela náležet Bohu*, jak je to lidské bytostí vůbec možné.

Ale Karmel nebyl tou cestou, kterou pro ni Pán určil. Chtěl jí mít uprostřed virů světa. Nejříve ukázal Magdaléně svou vůli vnějšími okolnostmi: Nemoc jejího otce pokročila tak, že Magdaléna nemohla opustit své rodiče a odejít na Karmel.

Magdaléna má zvláštní lásku ke svatým. Především Terezie z Lisieux poznamenává výrazně celou její další životní dráhu. Magdalénu fascinuje »malá cesta«, kterou světice ukazuje: Žádná velká díla a asketická cvičení, nýbrž *úplně sebeodevzdání v maličkostech všedního dne*.

Tak poznala, že její cesta vede ulicemi měst. Vidí bezbře-



hou bídu světa a celým srdcem touží tuto bídu zmírnit. Poznává, že není lásky bez kříže, a daruje svou touhu po Karmelu Pánu, aby ji zužitkoval ve prospěch světa.

Když opět začala studovat umění a filozofii, pobádá ji to stále více, aby zakořenila v nějakém duchovním společenství. A Prozřetelnost jí posílá otce Jakuba Lorenzo, který bude až do její smrti jejím duchovním vůdcem. Nejříve pozval Magdalénu do obce skautů, aby se zde angažovala. Magdaléna přijímá tento úkol s nadšením a nakazí mládež svou zářící radostí.

Magdaléna cítí stále silněji přání *žít ve světě jako laik*. Roste v ní obraz života na ulicích měst.

Proto začíná v 27 letech studium sociální práce. Připojuje se ke skupině mladých žen, které se pokoušejí uskutečňovat Ježíšův život v každodenním životě. V rozjímání o prvotní církevní obci podle Skutků apoštolských v nich zapálí plamen. Nebylo by možné »v našem sekularizovaném světě založit křesťanské společenství, které by se ustavičně inspirovalo svědectvím prvních křesťanů... žít život stejně prostý, stejně zářící a přesně tak ponořený do světa?«

Laik – Bohem povoláný

Nakonec se odebere se dvěma družkami 15. října 1933 do Ivry, komunistického dělnické-

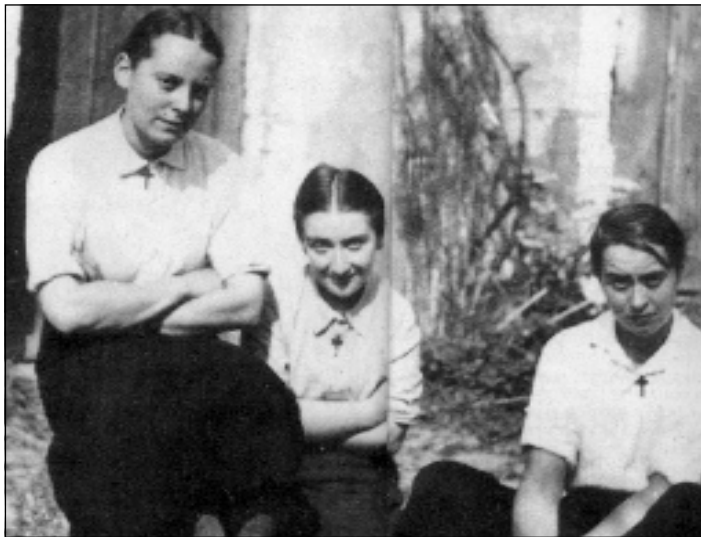
ho města na prokleté pařížské periférii. Zde začnou společně život v chudobě, panenství a poslušnosti, ale bez známých klášterních forem a slibů. Chtěly by *vést zcela obyčejný nenápadný život mezi lidmi.*

Ale život v Ivry není pro tyto tři ženy jednoduchý. Magdaléna píše o těchto začátcích: »V roce 1933 jsem přišla do Ivry. Měla jsem 29 let. Na radnici vlál rudý prapor. Nevěděla jsem, co to znamená... Od nově přichozího se očekávalo, že se *projeví buďto jako katolík, nebo jako komunist.* Na ulicích válčili křesťané s komunisty kamením a nadávkami, kterých nebyly ušetřeny ani tyto tři ženy. Magdaléna je ořfesa sociální nouzí a duchovní bídou dělníků.

Ona a její družky vedou stanici péče o nemocné a navštěvují lidi, kteří potřebují duchovní a materiální pomoc. Životní způsob žen je prostý, od začátku je jejich dům »domem otevřených dveří«. Nikdo, kdo přišel požádat o pomoc, není odmítnut. Celou svou bytostí se Magdaléna zasazuje za chudé, ve kterých potkává Krista a které zcela uzavírá do svého srdce. Magdaléna a její družky se ve všem ztotožňují s chudými. *Chtějí být uvědoměle laickým společenstvím* a pokud možno se ve způsobu života a odívání neodlišovat od lidí svého okolí.

Ve svém úsilí dát všechno, aby zmírila sociální bídu, začne Magdaléna spolupracovat i se zástupci místní komunistické strany. Na výtky, kterých se jí kvůli tomu dostává, odpovídá: »...Boží vůle je láska a milovat můžeme jen tehdy, když milujeme druhé. ...*Bůh nikdy neřekl: „Miluj své bližní jako sebe s výjimkou komunistů.“*

Během Druhé světové války je Magdaléna zodpovědná za městskou sociální službu. V těchto těžkých dobách je oporou pro celé své okolí. Pomáhá, kde jen může. Mírní nouzi, těší, povzbuzuje, dodává novou sílu a slouží lidem celou svou lás-



kou. Je neuvěřitelné, kde ta malá a křehká žena bere tolik síly. Ale Magdaléna se žije pokrmem, který není z tohoto světa. Je tak vnitřně spojena s Pánem, že má účast na jeho síle.

Když jí chtějí po válce propůjčit řád za zásluhy, odmítá to

Práce je pro nás místem našeho svědectví pro evangelium, polem setkání s naším bližním... je to láska, která utváří pravé místo pro laický stav.

s odůvodnění, že jednala jen podle křesťanské lásky.

Po válce přestává Magdaléna pracovat na komunistické radnici a věnuje se zcela svému společenství, které již čítá patnáct žen. Jako malá ohniska usídlily se v různých pařížských čtvrtích, aby tam působily. Magdaléna je si od počátku vědoma, že povolání jejího společenství je neobvyklé: »*Spojuje se v nás dvojí: nejstarší síly Církve a její nejmladší zdroje energie; odevzdání Bohu ze stejného důvodu jako v řeholi... a život v laickém stavu.*« Magdaléna a její družky chtějí být »křesťanky plně a beze zbytku a žít život, ke kterému je povolán každý silou svého křtu... Pokřtěný, který si je plně vědom toho, co při křtu dostal a co je mu přislíbeno, je zavázán ke svatosti.«

Již desítky let před 2. vatikánským koncilem je pro Magdalénu a její společenství samo-

zřejmé, že i laici jsou povoláni ke svatosti: »*Jsmo skuteční laici, kteří nemají žádné další sliby kromě slibu křestního... a skutečnosti našeho biřmování. Práce je pro nás místem našeho svědectví pro evangelium, polem setkání s naším bližním...*

je to láska, která utváří pravé místo pro laický stav.«

Přinést Krista dělníkům

Magdaléna chce nejen zmírňovat hmotnou bídu dělníků; zvláště jí leží na srdci jejich velká duchovní nouze. Zná neuhastitelný hlad po lásce a touhu po pravdě, kterou kdysi sama pocítila. A Magdaléna žije svou misii nikoli velkými slovy a skvělými kázáními, nýbrž především skrze lásku. Mnozí se nechávají strhnout touto láskou a objevují cestu ke Kristu. Vyhledává blízkost dělníků a snaží se pochopit ty, kteří nechápou Krista. S velkou otevřeností a trpělivostí se věnuje všem otázkám a dává jako odpověď Krista, Zachránce a pravý smysl života.

Je to láska, která utváří pravé místo pro laický stav.

Ve svém úsilí přinést Ježíše chudým nachází Magdaléna

záhy řadu stejně smýšlejících. Všude ve Francii začíná nové hnutí: **Mission de France:** Kněží začínají jako dělníci pracovat v továrnách, aby i zde lidé mohli najít Ježíšovo poselství. Když toto hnutí bylo z různých důvodů z Říma zakázáno, byla to pro Magdalénu tvrdá rána, ale nijak nezmenšila její vášnivou lásku k Církvi. Říká, že realistická láska přináší s sebou i to, že musí být někdy zkoušena.

»I já se obnovím«

Magdalénina misie je voláním přes hranice kontinentů ke všem pokřtěným, aby začali prožívat vzácné poslání laiků a jeho důstojnost. Její život byl plným sebeodevzdáním, zapomináním na sebe, byl celý láskou. A tak jako její skrytý život byla i její smrt. V den svého návratu k Otcí řekla svým družkám: »...Všechno, co jsem začala, je hotovo... Všude je řeč o obnově. I já se obnovím... Jak jsem v posledních letech nikdy neopouštěla svou skupinu bez toho, že jsem pocítovala neklid, nyní naopak věřím, že mohu odejít...«

Magdaléna zemřela 13. října 1964 na svém pracovním stole. Splnilo se to, co Magdaléna již



dříve věděla: *Smrt »nebude žádná velká aféra, nýbrž jen sled malých obyčejných utrpení, které jsme jedno po druhém odsouhlasili.«*

*Feu et Lumière 57
Překlad -lš-*

Růžencový dar srdce

Rozhovor s Evou Kovalevskou

Eva Kovalevská je ředitelkou evropského střediska Světové organizace obrany života a rodiny (Human Live International). Tato americká organizace, založená P. Pavlem Marxem, chrání křesťanské hodnoty v rodině a lidském životě od jeho početí až do přirozené smrti.

Lidé spojení s vaší akcí, známi zatím především činností na ochranu života, se ujali iniciativy darovat obyvatelům různých částí světa růženec, se kterým byli nějakým způsobem svázáni. Odkud se vzal tento nápad?

Růženec je úžasnou modlitbou, která spojuje všechny lidi milující Boha a Pannu Marii. Myšlenka, které jsme se ujali, není nová. Poprvé jsem se s ní setkala v době svého pobytu v centru *Human Live International* v USA. Ukázalo se, že není možno se angažovat v hnutí obrany života bez podpory modlitby. Příkladem jsou aktivity jako »Duchovní adopce počatého dítěte«, »Křížová cesta počatého dítěte« nebo mod-

litba růžence. Lidé mnoha zemí se spojují v jeden velký řetězec modliteb.

První růženec, který jsem dostala v USA, jsem darovala v Číně jednomu knězi, který pečuje o věřící věrné papeži. Stalo se již zvykem, že když se vracím z USA, vezmu s sebou tolik růženců, kolik se jich vejde do mého zavazadla v letadle.

V Polsku sbíráme růžence již několik let. Naši myšlenku podpořili kněží i laici hnutí Světlo – Život. Pomáhají nám také přátelé z Klubu lidského života. Růžence dostáváme z celého Polska. Lidé nám je posílají jako symbol daru modlitby. Některé z nich zhotovili lidé duševně postižení, a ty jsou obzvláště výmluvné. Objevují se tu růžen-

ce velmi staré, krásné, s malinkými relikviáři, které nám věnují rodiny osob již zemřelých.

Jak se ubránit dojetí, když mi neznámá osoba dává růženec se slovy: »Dávám ti svůj milovaný růženec. Dostala jsem ho od Svaté otce. Dej ho někomu, aby se na něm modlil.«

Většinu růženců dáváte na Východ. Jsou určeny pouze katolíkům?

HLI uskutečňuje na Východě mnoho výchovně-terapeutických programů. Jejich cílem je především předávat znalosti o životě dítěte v lůně matky a o jeho ochraně, o terapii rodiny, o metodách přirozeného plánování rodiny. Jde o široce pojatou křesťanskou mravnost. Máme proto kontakty především s katolíky, ale nejen s nimi. Myšlenka ochrany života je platformou, která umožňuje styky s lidmi různých vyznání i s osobami nevěřícími, které hledají pravdu. Využíváme každé příležitosti, abychom jim předali růženec. Dostanou jej všichni účastníci našich školení. Dává-

me je kněžím, kteří na Východě pracují.

Jak lidé reagují na dárek, který je pozvánkou k modlitbě?

Dělá jim velkou radost. Radují se z něho dospělí, kteří se připravují ke křtu, stejně jako děti před prvním svatým přijímáním. Někdy se ptají s překvapením: »Je to opravdu pro mne?« A následuje radost a vděčnost. Jednou, když jsem byla na Východě, darovala jsem růženec od papeže jedné lékařce, která se účastnila našeho kurzu. Prožívala tehdy smutek po smrti svého muže. Stálo za to vidět, jak se na růženec dívala a s jakou úctou se ho dotýkala.

Jednou jsem potkala invalidu na vozíku. Ten člověk se účastnil demonstrace na ochranu života. Dala jsem mu růženec. Byl velice šťastný. Ví, že se jej modlí. Daroval mi svůj starý dřevěný, jen s deseti zrní. Nosím jej stále u sebe. Vědomí, že ten člověk mě podporuje svojí modlitbou, mi velmi pomáhá v mém životě.

Rozmlouvala I. Flisikovská

VÍKENDOVÁ DUCHOVNÍ OBNOVA PRO MLADÉ MUŽE svobodné i ženaté od 18 do 35 let

Mistře, co dobrého mám udělat, abych dosáhl věčného života? (Mat 19,16)

Obnova je zaměřena na prohloubení povolání a poslání laiků v dnešním světě a v církvi. Budeme mít denně mši sv., eucharistickou adoraci, přednášky a diskuse. Bude možnost zpovědi a duchovní rady. Tematické okruhy přednášek: • Jak konat Boží vůli • Svoboda a závazky • Modlitba a svátosti • Maria • Společensví.

Přijď spolu s námi sdílet chvíle modlitby, studia i poznání a prožít společensví. Budeš potřebovat následující věci: • Písmo sv. Starého i Nového zákona • poznámkový sešit a psací potřeby • toaletní potřeby • spacák a karimatku • přezůvky • slušný oděv.

Místo: fara Jaroměřice nad Rokytnou. Termín: od 12. do 14. 11. 1999

Těšíme se na tebe. Začínáme v 18.00 hod. večer. Prosíme o dochvilnost. Výdaje na exercicie jsou 300 Kč.

Obnovu pořádá laický katolický institut Miles Jesu. Ať ti Bůh žehá a neustále tě vedí.

Pokud se chceš této obnovy zúčastnit, vyplň přiloženou přihlášku a zašli nám ji spolu s ústřížkem zaplacené složenky na adresu: Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00 Brno. Naše tel. číslo: 05/43 21 52 65.



RESTAURACE FASÁDY UKONČENA

Přesně po 30 měsících čištění a restaurace byla ukončena oprava fasády chrámu sv. Petra v Římě. V slavnostní ceremonii požehnal papež obnovenou fasádu, která dostala zvláštní barevné tóny. Fasáda má 7000 m².

Radio Vaticana

V AMERICĚ PŘÍSNĚJI

Katolíci biskupové Spojených států budou napříště přísněji kontrolovat, čemu se vyučuje na katolických učilištích. Učitelé teologie budou moci vyučovat jedině se souhlasem příslušného biskupa. V případě názorových rozporů může učitel toto povolení ztratit.

Radio Vaticana

Farní tým Vranov nad Dyjí pracuje v pohraničí jižní Moravy v misijních podmínkách. Pro další evangelizační činnost potřebujeme trvalejší spolupracovníky (alespoň na jeden rok) z řad věřících. V tomto období nejvíce postrádáme děvče, které by nastoupilo na jednu z našich far a doplnilo tým. Přestože jsme schopni zajistit jen stravu a ubytování, a to jen ve velmi skromných podmínkách, máme dost vysoké nároky: obětavost, plné misijní nasazení, ochotu naučit se jednat s lidmi, vytrvalost a život z modlitby. Přijmeme uchazečky minimálně dvacetileté, svobodné a bez závazků. Hlaste se písemně, osobně nebo telefonicky na adresu: FATYM, Vranov nad Dyjí 20, PSČ 671 03, telefon 0624/29 63 84. Účet u ČS ve Znojmě, č. účtu 141655-748/0800. Touto cestou chceme poděkovat všem, kteří nás jakkoliv podporují, a prosíme, aby pamatovali i nadále.

Za farní tým P. Marek Dunda

BAZILIKA STARÉ BRNO

V neděli 31. října 1999 v 9.00 hod. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Mendlově nám. bude slavnost Výročí posvěcení kostela. Pontifikální mši svatou, za všechny dobrodince chrámu, bude sloužit Lukáš Evžen Martinec, opat starobrněnský.

Sestra Emmanuela píše

1. října 1999

Pochválen buď Ježíš!

Mnoho poutníků opouští v Medžugorje určitou formální a zvykovou zbožnost a dospívá k „setkání srdcí“, které Maria působí zvláště na tomto místě. Je krásné vidět tolik lidí, kteří přišli se sevřeným srdcem, a odcházejí s úsměvem na rtech! Došli k souladu se svou Matkou. Maria si přeje, abychom s ní mluvili velmi upřímně, a můžeme i mnohé očekávat.

Během své misie v Rumunsku jsem dostala nečekanou milost setkat se s kardinálem Alexandru Todea, skutečným mučedníkem pro víru, který strávil léta v komunistických vězeních.

Vypráví, že jednoho dne umíral hladu ve své špinavé cele jako mnoho jeho druhů. Měl dobrý nápad – nejednat jako sirotek,

ale naléhavě prosit svou Matku. „Maminco, vidíš, že umírám hladu! Jestli budu jednoho dne zase kázat, nebudu tě moci dát za příklad matky, vždyť mě, své dítě, necháváš umřít hladu!“

Toho rána o něco později slyší, jak se otvírá otvor na jídelní misky, což se už dávno nestalo. Ó zázrak, jeho miska obsahovala maso! A bylo ho tolik, že mu to mohlo zajistit nejen snídaní, ale i večeři, a dokonce zítřejší jídlo. Ale misky měly být večer vráceny, to bylo pravidlo; a Alexandru nemohl zvládnout takové množství. Nerad vracel zbytek cenného pokrmu bachaři, ale ten mu říká, že si vše může nechat na zítřek. Další zázrak. Jaký příklad pro nás! Ještě není pozdě osvojit si a žít tuto důvěrnost dítěte vůči své Matce a volat k ní z hloubi svého nitra. Důvěra obdrží všechno!

Ještě než se kardinál Todea seznámil s úmysly, které Gospa dala v Medžugorje, přidal do eucharistické modlitby své každodenní mše zvláštní prosbu za ne-

věřící (kardinálové mají právo to dělat). Když později objevil medžugorská poselství, uvědomil si, že Maria je už vryla do jeho srdce. Viděli jsme ho plakat radostí nad nádherným vlivem, který má nyní Matka Boží ve světě díky Medžugorje.

Zítřka letím do Haiti, díky za vaše modlitby a za ten lid. Jakov tam byl přijat loni v září, těsně poté co dostal desáté tajemství. 70 000 osob ho přišlo poslechnout! Zdrčen tím, že už nevidí každý den Gospu (poslední každodenní zjevení měl 12. 9. 1998), přišel na ostrov v slzách, ale byl hluboce potěšen: vždyť v těch prostých lidech, tak blízkých Marii, rozeznával její obličej, viděl ji v nich! Pro Jakova to byla skutečná duchovní zkušenost, a dokonce prohlásil, že se mu zjevovala dál: ne už jako předtím, ale v bratřích a sestřích, kteří ji vyznaňují. To potvrzuje jedno poselství, v němž nás Maria zve, abychom se stali jejím obrazem (ne satanovým) a modlili se tak, abychom se stali svědky její přítomnosti (30. ledna 1986).

Drahá Gospo, dej nám blahoslavenství čistých srdcí, očisti naše oči od marných obrazů a dej nám vidět božské světlo!

Sestra Emmanuela

Liturgická čtení

Neděle 24. 10. – 30. neděle v mezidobí

1. čt.: Ex 22,20–26

Ž 18(17),2–3a.3bc–4.47+51ab

Odp.: 2

2. čt.: 1 Sol 1,5c–10

Ev.: Mt 22,34–40

nebo Den modliteb za misie

1. čt.: Iz 2,1–5

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4.5–6

Odp.: srov. 2

2. čt.: Řím 10,9–18

Ev.: Mt 28,16–20

Pondělí 25. 10. – ferie

(nebo slavnost Výročí posvěcení kostela)

1. čt.: Řím 8,12–17

Ž 68(67),2+4.6–7ab.20–21

Odp.: 21a

Ev.: Lk 13,10–17

Úterý 26. 10. – ferie

1. čt.: Řím 8,18–25

Ž 126(125),1–2ab.2cd–3.4–5.6

Odp.: 3a

Ev.: Lk 13,18–21

Středa 27. 10. – ferie

1. čt.: Řím 8,26–30

Ž 13(12),4–5.6

Odp.: 6a

Ev.: Lk 13,22–30

Čtvrtek 28. 10. – svátek sv. Šimona a Judy

1. čt.: Ef 2,19–22

Ž 19(18),2–3.4–5

Odp.: Řím 10,18b

Ev.: Lk 6,12–19

Pátek 29. 10. – ferie

1. čt.: Řím 9,1–5

Ž 147B(147),12–13.14–15.19–20

Odp.: 12a

Ev.: Lk 14,1–6

Sobota 30. 10. – sob. pam. P. Marie (v královéhradecké diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Řím 11,1–2a.11–12.25–29

Ž 94(93),12–13a.14–15.17–18

Odp.: 14a

Ev.: Lk 14,17–11

Breviář pro laiky

Uvedení

NE PO ÚT ST ČT PÁ SO

do první modlitby dne:

24.10.25.10.26.10.27.10.28.10.29.10.30.10.

Antifona	919	934	949	964	1673	996	1666
Žalm	784	783	783	784	786	784	783

Ranní chvály:

Hymnus	920	935	949	964	1567	997	1666
Antifony	920	935	950	965	1674	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	969	1674	1001	1668
Antifona k Zach. kantiku	723	939	953	969	1675	1002	1669
Prosby	924	939	953	969	1675	1002	1655
Záv. modlitba	723	939	954	970	1568	1002	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	925	940	954	970	792	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	1676	1006	1021
Záv. modlitba	723	943	957	973	1568	1006	1022

Nešpory:

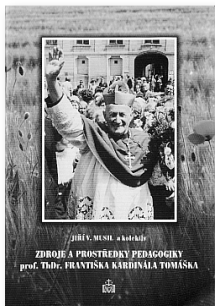
SO

Hymnus	915	929	944	959	975	1677	1008	1024
Antifony	916	929	945	960	976	1678	1009	1025
Žalmy	916	930	945	960	976	1678	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	979	1680	1011	1027
Ant. ke kant. P. M.	722	723	948	962	979	1681	1011	723
Prosby	918	933	948	963	979	1681	1011	1028
Záv. modlitba	723	723	948	963	980	1568	1012	724
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Jiří V. Musil:
ZDROJE A PROSTŘEDKY PEDAGOGIKY
PROF. THDR. FRANTIŠKA KARDINÁLA TOMÁŠKA

Sborník příspěvků ze vzpomínkového semináře pořádaného 30. června 1999 v Olomouci u příležitosti 100. výročí narození Františka kardinála Tomáška. Autoři jednotlivých příspěvků: Jiří V. Musil, Pavel Ambros, Antonín Huvar, Rudolf Smahel, Josef Vlček, Libor Míček, Ludvík Dřimal, Marcela Musilová, Václav Kovářiček, Josef Pořízka, Karol Komárek a Josef Hrdlička.

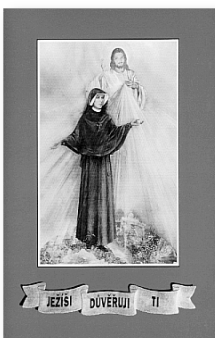
Brož., A5, 68 str., 47 Kč



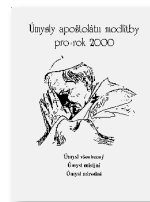
JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

Výbor modliteb blahoslavené sestry Faustyny, apoštolky Božího Milosrdenství, který z polského originálu přeložil Jiří Hrdý. Brožurka obsahuje pobožnost k Božímu Milosrdenství podle blahoslavené sestry Faustyny, výbor jejích modliteb pro různé příležitosti. Na závěr jsou přidány „Modlitba o vyprošení milosti na přimluvu blahoslavené sestry Faustyny“ a „Modlitba o kanonizaci blahoslavené sestry Faustyny“.

Brož., A6, 64 str., 29 Kč



ÚMYSLY APOŠTOLÁTU
MODLITBY PRO ROK 2000

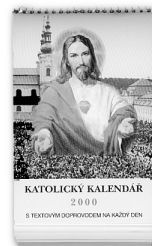


1 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

KATOLICKÝ KALENDÁŘ NA ROK 2000
 s textovým doprovodem na každý den. Již dříve inzerovaný stolní kalendář z nakladatelství Cor Jesu. Obsahuje přehled poutí v jubilejním roce 2000, které proběhnou v českých a moravských diecézích. Na každý den přináší kalendář inspirativní myšlenky světců či významných osobností církve nebo také z Písma sv.

Kroužková vazba, zúž. A6, 65 Kč



SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci u nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází z církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bílady v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udeřoval schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrace: MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYKIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Placeno předem
706 035

Novinové výtahy

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 EXPEDICE
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1